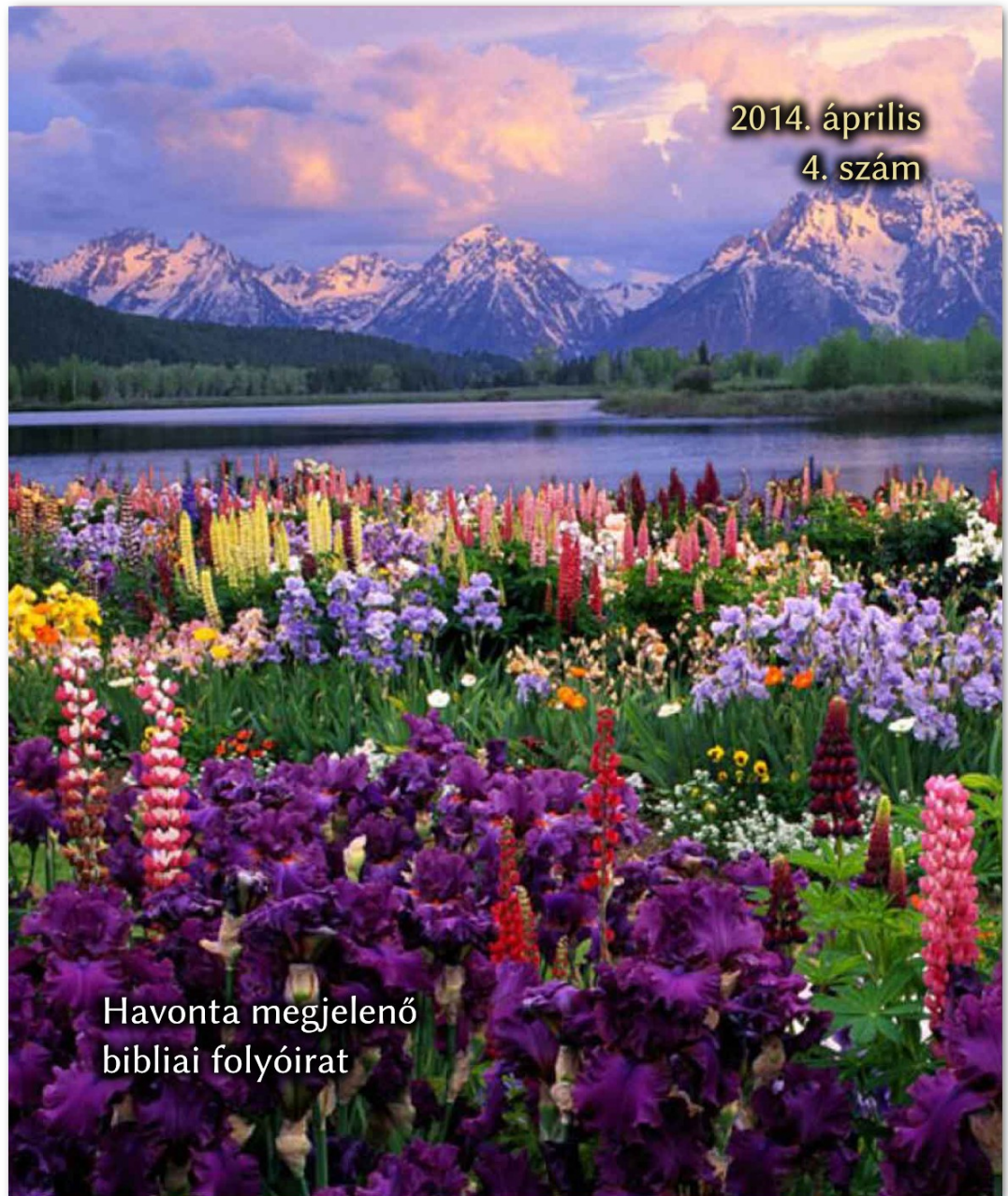

titból hitbe

„Az igaz ember pedig hitből él.” (Róma 1:17)

2014. április
4. szám

Havonta megjelenő
bibliai folyóirat

Az élet Krisztusban

A hét levél titka III.

Bevington naplója IV.

Miből, mennyit, miért?

Szelíd hang, védő kar

A bűn feletti győzelem kulcseleme

Isten műve célhoz ér

Megéri Istenre figyelni

Táplálék-piramis

Jézus mindenkor velünk van

A 70 hetes prófécia

A Messiás haláláról

A bibliai próféciaák egyik legfőbb célja, hogy megerősítsék hitünket Isten tévedhetetlen Igéjében, aminek legteljesebb kifejeződése maga Jézus Krisztus (János 13:19). Amikor visszatekintve látjuk, hogy minden pontosan úgy történt, ahogy Isten azt évszázadokkal előre megmondta, megbizonyosodhatunk afelől, hogy Isten szava a mi korunkban sem vall kudarcot.

Jézus ideje

Jézus több utalást is tett arra nézve, hogy szolgálata egy előre meghatározott idői menetrendet követ. Nyilvános tanítását a következő üzenet hirdetésével indította:

*„Ezt mondta: **Betelt az idő, elközelített az Isten országa. Térjete meg, és higgyetek az evangéliumban!**” (Márk 1:15)*

Később testvéreinek, akik sürgetni akarták királyként való fellépését, így válaszolt:

*„**Az én időm még nem érkezett el, nektek azonban minden idő alkalmas.**” (János 7:6)*

Közvetlenül kereszthalála előtt pedig ezt olvassuk felőle:

*„Jézus pedig így felelt nekik: **Eljött az óra, hogy megdicsőíttessék az Emberfia.**” (János 12:23)*

*„A húsvét ünnepe előtt **Jézus tudta: elérkezett az ő órája, hogy átmenjen e világból az Atyához...**” (János 13:1a)*

Két fontos tényt állapíthatunk meg a fenti igékből:

1. Isten előre meghatározta Jézus földi tevékenységének menetrendjét – nyilvános fellépésének idejét, szolgálata időtartamát, kereszthalála napját.
2. Jézus pontosan tudta ezeket az előre meghatározott időket, és együttműködött az isteni tervvel.

Honnan tudhatta?

A legtöbb keresztény talán csak legyint arra a kérdésre, honnan tudhatta Jézus mindezt ilyen pontosan – elvégre Ő Isten Fia volt, Neki illik tudni az ilyesmit... Csakhogy Jézus szolgálata szilárdan az Ószövetség kijelentésein alapult. Több száz prófécia jövendölte meg életének különböző részleteit, és az Úr gyakorta hivatkozott ezekre, hogy az emberek felismerjék: Ő a megígért Megváltó. Lehetséges, hogy a Szentírás alapján a Messiás fellépésének ideje is előre tudható volt?

Időmeghatározás félezer évvel előre

A Biblia egyik legmegdöbbentőbb prófeciáját Dániel könyve 9. fejezetében olvashatjuk. E jövődőlés nemcsak azért különleges, mert kéretlen nyíltsággal szól a Messiás haláláról, hanem azért is, mert ennek idejét fél évezreddel teljesevése előtt **napra pontosan** megjelölte! Az üzenet jelentőségét mutatja, hogy Gábrriel, az Isten előtt álló angyal személyesen közölte Dániel prófétával e rendkívüli kijelentést:

„(24) **Hetven hét van kiszabva** népedre és szent városodra, hogy megszűnjön a törvényszegés, és véget érjen a bűn, eltöröltessék az álnokság, és eljöjjön az örökkévaló igazság, lepecsételjék a prófétálást és a látomást, és felkenjék a szen-

tek szentjét. (25) Tudd meg azért, és gondold meg: a Jeruzsálem újjáépítése felől való szózat keletkezésétől a Messiás-fejedelemig hét hét és hatvankét hét van; újra megépítik az utcákat és a kerítéseket, mégpedig viszontagságos időkben. (26) A hatvankét hét elmúltával pedig **kiirtják a Messiást**, és senkije sem lesz. A várost és a szent helyet pedig elpusztítja a következő fejedelem népe. Vége lesz mintegy vízözön által, és eldöntött tény, hogy pusztán áll a háború végéig. (27) És egy héten át sokakkal megerősíti a szövetséget, de a hét felénél véget vet a véresáldozatnak és az ételáldozatnak, és utálatosságok szárnyán jön pusztítva, míg rá nem szakad a pusztítóra az elvégeztetett pusztulás.” (Dániel 9:24-27)

70 hét = 490 év

A prófécia hetven hétről szól. Két jól behatárolható történelmi esemény ad támpontot ennek időbeli elhelyezéséhez:

1. A Jeruzsálem újjáépítéséről szóló rendelet keletkezése (v. 25)
2. A város és a templom végleges elpusztítása (v. 26)

Jeruzsálem városa a babiloni fogság után az i. e. 5. században épült újjá a perzsa uralkodók jóvoltából, a várost és a templomot pedig i. sz. 70-ben rombolták le ismét a rómaiak. A két esemény között eltelt idő nagyságrendileg félezer év. Ennek fényében könnyen belátható, hogy a prófécia 70x7 esztendőről, azaz 490 évről szól.

Tartalomjegyzék

A 70 hetes prófécia.....	2
Az élet Krisztusban.....	11
A hét levél titka III.....	19
Bevington naplója IV.....	33
Miből, mennyit, miért?.....	44
Szelíd hang, védő kar.....	48

Három szakasz

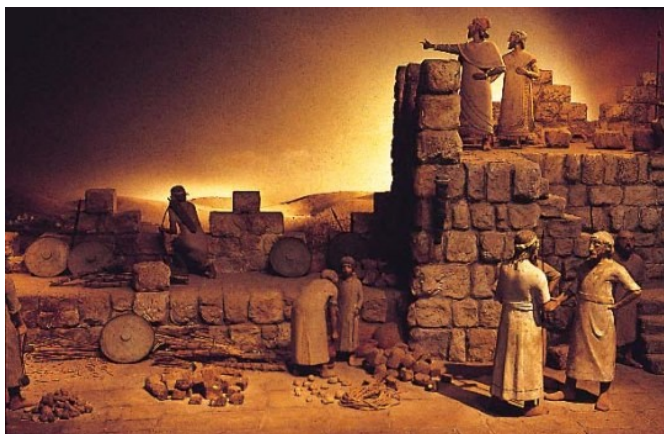
A kijelentés három, egymást követő időszakaszra tagolja a 70 hetet:

- 7 hét = 49 év
- 62 hét = 434 év
- 1 hét = 7 év

Az első 49 év a város helyreállítására vonatkozik, ami után 434 évnek kell eltelnie a Messiás-fejedelemeig. Az utolsó 7 év tovább bomlik két 3,5 éves időszakra – ezekre később térünk ki. Viszont ahhoz, hogy azonosíthassuk és megérthessük az egyes eseményeket, először a prófécia kiindulópontját kell meghatároznunk.

A kezdőpont

Dániel 9:25 szerint a 70 hét a *Jeruzsálem újjáépítéséről* szóló rendelet kiadásával vette kezdetét. A Babiloni Biro-

dalom által elpusztított város és templom helyreállításával kapcsolat-

ban több rendelet is született. Ezek közül az első kettő (i. e. 538 és 520) a *templom* újjáépítéséről rendelkezett – ami 515-re be is fejeződött. A prófécia azonban nem a templom, hanem a *város* újjáépítését említi, s ez csak később történt meg. Jeruzsálem – mint teljes jogú város – helyreállításáról I. Artaxerxész [Artahsasztá] perzsa király két későbbi rendelete gondoskodott:

- 457-ben önkormányzati jogokat adományozott a városnak, és felhatalmazta Ezdrás papot, hogy a további beruházások költségeit a tartományi kincstárból finanszírozza (Ezdrás 7:12-26 vö. 9:9; 4:12-16).
- 444-ben Nehémiás ismét kérelemmel fordult a királyhoz, mivel a Jeruzsálemet körülvevő tartományok kormányzói mindent elkövettek, hogy megghiúsítsák a városépítést – az épülő városfalat lerombolták, a kapukat pedig felgyújtották. A király ezért külön feljogosította Nehémiást Jeruzsálem kőfalainak helyreállítására (Nehémiás 2:1-8 vö. 1:1-3).

Az idézett igékből kiderül, hogy Artaxerxész első rendelete már magában foglalta a város újjáépítéséhez szük-

séges jogokat; a 13 évvel későbbi, Nehémiásnak adott felhatalmazás pedig csak megerősítette, amit előzőleg engedélyezett. **A 70 hetes prófécia kiindulópontja ezért i. e. 457.**

A Messiás-fejedelem

A Dániel 9:25-ben meghatározott első időszakban – a 49 év alatt – valóban felépült a város, „*mégpedig viszontagságos időkben*”, a környező népek folyamatos áskálódásai közepette. A kijelentés szerint ezután még 434 év van hátra a „*Messiás-fejedelemig*”, így i. sz. 27-hez jutunk ($-457+49+434+1=27$, ugyanis i. e. 1 után i. sz. 1 következik). Mi történt ebben az évben?

„Tiberius császár uralkodásának tizenötödik esztendejében... szólt az Úr Jánoshoz, Zakariás fiához a pusztában.” (Lukács 3:1-2)

Bár Tiberius i. sz. 14-ben lett egyed-uralkodó császár, az idős Augustus már i. sz. 13-ban felruházta őt a társ-császári hatalommal. Tiberius tényleges uralkodásának tizenötödik esztendeje így 27-re esik – Keresztelő János pedig ez év tavaszán kezdte a megtérés üzenetét hirdetni. A jövendölés azonban nem Jánosról szól.

Jézus valószínűleg i. e. 4 őszen született, még Nagy Heródes halála előtt, és az evangéliumok szerint „*mintegy harmincesztendő volt, amikor tanítani kezdett*” (Lukács 3:23). Fél évvel Keresztelő János szolgálatának megkezdése után, i. sz. 27 őszen – harmincévesen – Ő is elment a Jordán folyóhoz bemerítkezni. Ez az az ese-

mény, amire Dániel próféciája előre-mutatott.

A héber „Messiás” és a görög „Krisztus” szó jelentése egyaránt: „Felkent”. Az ószövetségi időkben a *papok*, a *próféták* és a *királyok* beiktatási ceremóniájánál alkalmazták az olajjal történő megkenést. Ez a szertartás azt fejezte ki, hogy Isten Szent Lelke képesíti ezen embereket szent megbízatásuk betöltésére. **Jézus bemerítkezésekor, i. sz. 27 őszen lett Krisztussá, azaz Messiás-fejedelemmé**, amikor Isten felkente Őt Szent Lélekkel és beiktatta hivatalába:

„Tudjátok, mi történt Galileától kezdve egész Júdeában az után a keresztség után, amelyet János prédikált, hogyan kente fel Isten a názáreti Jézust Szentlélekkel és hatalommal, aki amerre csak járt, jót tett, és meggyógyított mindenkit, aki az ördög hatalmában volt, mert az Isten volt vele.” (Apostolok cselekedetei 10:37-38)

A názáreti Jézus Isten királyságának felkent fejedelmeként 27 őszen kezdte meg szolgálatát. Országának hatalmát a betegek tömeges gyógyításával, az ördögök kiűzésével, és más rendkívüli csodákkal igazolta (Máté 11:1-6; 12:28).

A megölt pászkabárány

A Dánielnek adott prófécia a Messiás-fejedelem megjelenéséről tehát pontosan teljesedett. A 26. vers azonban úgy folytatja, hogy „*a hatvankét hét elmúltával pedig kiirtják a Messiást, és senkije sem lesz*” (Dániel

9:26). Ez a kijelentés nyíltan szól Krisztus kereszthaláláról, aminek valamikor 27 után kell bekövetkeznie. Az evangéliumok szerint Jézus beme-
 rítkezése és kereszthalála között leg-
 alább három év telt el, a prófécia azon-
 ban egészen pontosan meghatározza
 ezt az időt:

„És egy héten át sokakkal megerő-
 síti a szövetséget, de **a hét felénél**
véget vet a véresáldozatnak és
az ételáldozatnak...” (Dániel
 9:27a)

A 490 évről szóló prófécia utolsó idő-
 szaka 7 év, melyet egy rendkívül fon-
 tos esemény szel ketté. Az a személy,
 aki e hét év alatt a szövetség megerősí-
 tésén fáradozik, három és fél év után
 véget vet az áldozatoknak. Sokan a
 vers folytatása miatt úgy gondolják,
 ez egy jövőbeli antikrisztus tevékeny-
 ségére vonatkozik, és nem látják meg
 benne Isten Bárányának halálát (Já-
 nos 1:29), akire az áldozatok csak elő-
 remutattak. A zsidókhoz írt levél 10.
 fejezete nagyon világosan leírja, **Jé-
 zus kereszten hozott áldozata** ho-
 gyan hatálytalanította az ószövetségi
 áldozati rendszert:

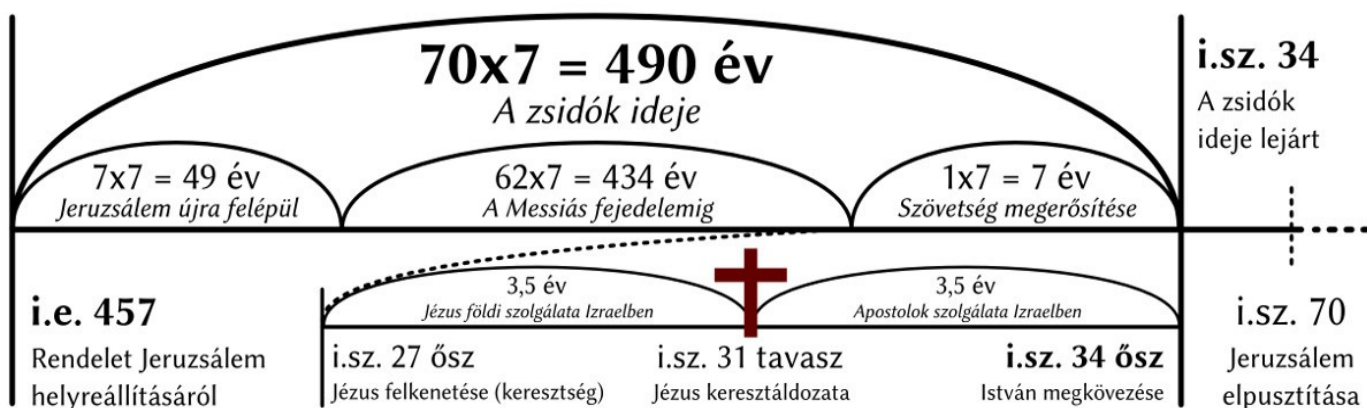
„Mivel a törvényben csak az eljő-
 vendő jó árnyéka van meg, nem

maga a dolgok valós képe, ezért
 azokkal az áldozatokkal, amelye-
 ket évről évre szüntelenül bemu-
 tatnak, sohasem képesek **tökéle-
 tességre** juttatni az odajárulókat.
Különben megszűnt volna az
áldozás, hiszen ha az áldozó egy-
 szer megtisztult volna, többé sem-
 mi bűntudatot nem érzett volna.”
 (Zsidók 10:1-2)

„Ő azonban egyetlen áldozattal ál-
 dozva a bűnökért mindörökre az
 Isten jobbjára ült... Mert **egyetlen**
áldozatával örökre tökéletessé
tette a megszentelteket.” (Zsidók
 10:12,14)

„Ahol pedig bűnbocsánat van, ott
**nincs többé bűnért való áldo-
 zat.**” (Zsidók 10:18)

Jézus Krisztus az, aki a kereszten – Is-
 ten Bárányaként – saját életét mutat-
 ta be áldozatként, és ezzel **egyszer s**
mindenkorra megoldotta a bűn prob-
 lémáját! A törvény és a hozzá kap-
 csolódo áldozatok rendszere semmit
 sem tudott létrehozni abból a szent-
 ségből, amiről beszélt (Zsidók 7:19),
 ellenben Jézus Krisztus áldozata mind-
 ezt elérhető valósággá tette a bűnös
 ember számára. Jézus tökéletessé tette
 a benne hívőket, és megszűntette a fe-

leslegessé vált áldozati rendszert.

A Messiás földi szolgálata tehát pontosan 3 és fél évig tartott: 27 őszétől 31 tavaszáig. Jézus, a mi pászkabárányunk (1Korinthus 5:7), 31 tavaszán, a zsidó niszán hó 14. napján, a pászka (húsvét) ünnepén lett megfeszítve. Dániel könyve alapján Jézus napra pontosan tudhatta, mikor kell majd meghoznia ezt az áldozatot!

Krisztus érdemei

Dániel könyve azonban nemcsak a kereszthalál tényét és idejét jelenti ki előre, hanem annak áldásos következményeit is, melyek Krisztus áldozata által mind megvalósultak (v. 24):

- megszűnik a törvényszegés
- véget ér a bűn
- eltöröltetik az álnokság
- eljön az örökkévaló igazság
- lepecsételik a prófétálást és a látomást
- felkenik a szentek szentjét

Jézus a kereszten eltörölte törvényszegéseinket, győzött a bűn és az emberi gyengeség felett. Saját lelkében újra összekapcsolta az Istentől elszakadt embert a Teremtővel; igaz, büntelen élete mellett pedig maga az Atya tanúskodott azáltal, hogy feltámasztotta Őt a halálból. Jézus elvégezte a megváltási tervben előre lefektetett legfontosabb feladatot – a megváltás ígéretének valóra váltását –, és beteljesítette az erre vonatkozó prófeciákat. Mennybemenetele után pedig Isten jobbára ült és az emberi-

ség Főpapjaként megkezdte mennyei szentélyszolgálatát (Zsidók 9:24).

A zsidók ideje

A Dánielnek adott kijelentés a következő szavakkal kezdődik: „*Hetven hét van kiszabva **népédre és szent városodra***” (Dániel 9:24a). Ahhoz, hogy helyesen érthessük a prófécia többi részét, meg kell vizsgálnunk a hátterét. Dániel néhány évvel korábban egy megdöbbenő kijelentést kapott a jeruzsálemi szentély romlásáról. Aggódni kezdett, hogy a babiloni erők által elpusztított templom és város még nagyon sokáig pusztán fog heverni (Dániel 8:27). Jeremiás próféciaiban megtalálta ugyan a helyreállítás ígéretét (Dániel 9:2), de attól tartott, Isten mégsem bocsátja meg lázadásukat, és az ígéret beteljesülése elmarad.

Miután a médek és a perzsák meghódították a Babiloni Birodalmat, Dániel úgy döntött, közbenjár népéért, hogy Isten könyörüljön rajtuk: állítsa helyre választott népét, és lerombolt szenthelyét. Erre az őszinte könyörgésre adta Isten a következő választ: a Dánielt aggasztó látomásból – ami a szentély romlásáról szólt – a zsidó népre és Jeruzsálem városára csak 490 év vonatkozik.

Egy végzetes döntés

Napjainkban sok keresztény gondolja úgy, hogy a zsidóságnak mint Isten választott népének az idők végén ismét kiemelt szerepük lesz, és így teljesedik majd a rájuk szabott idő. Ez a feltételezés azonban egy téves értel-

mezésen alapul. A prófécia nagyon világosan szól arról, hogy a zsidó nép a Messiás elvetésével megpecsételte sorsát:

*„A hatvankét hét elmúltával pedig kiirtják a Messiást, és senkije sem lesz. A várost és a szent helyet pedig elpusztítja a következő fejedelem népe. Vége lesz mintegy vízözön által, és **eldöntött tény, hogy pusztán áll a háború végéig.**”*
(Dániel 9:26)

Ezen kijelentés alapján több fontos összefüggést is megérthetünk:

1. A város és a szenthely végső pusztulásának oka a Messiás elvetése. Ezt a tényt maga Jézus is megerősítette (Máté 23:37-38). A zsidó nép vezetői Pilátus előtt nyilvánosan kijelentették, kinek a fennhatóságát választják: *„Nekünk nem királyunk van, hanem császáruk!”* (János 19:15b)
2. Jeruzsálemet egy következő fejedelem népe pusztítja el. A zsidók a császárt választották maguknak fejedelmül, a rómaiak azonban nem ismertek könyörületet. Jézus keresztre feszítése után csaknem 40 évvel megostromolták a várost, és i. sz. 70-ben le is rombolták. A templomot Titusz katonái égették fel, vezérük kifejezett utasítása ellenére (aki az épületet meg akarta kímélni).
3. Isten megfellebbezhetetlen döntése, hogy a város ezután pusztán marad, és a háború mindvégig tart. Az elmúlt kétezer év

történelme – napjainkat is beleértve – igazolja ezen állítás helyességét. A zsidók nemzeti nagysága és Isten által szavatolt békéje soha többé nem lesz helyreállítva.

Elsőre nagyon szigorúnak tűnhet ez az ítélet, de látnunk kell, hogy Isten nem személyválogató, és nem kivételezik egyetlen nemzettel sem. Az üdvösség útja természetesen minden zsidó és nem-zsidó egyén számára továbbra is nyitva áll Jézus Krisztusban (Kolossé 3:11). Csakhogy azzal, hogy nemzetileg elvetették a Megváltót, **a zsidó nép üdvtörténeti jelentősége véget ért.**

Jézus a gonosz szőlőmunkásokról szóló példázatában (Máté 21:33-41) világossá tette a nép vezetői előtt, mi lesz döntéseik következménye. A zsidók kiválasztottságára vonatkozó ítéletét nyíltan tudtukra adta:

*„Azért azt mondom nektek, hogy **elvétektik tőletek az Isten országa, és olyan népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcsét.**”* (Máté 21:43)

Pál apostol hasonló egyenességgel szól a Jézussal kezdődött új korszakról, melyben Isten újszövetségi népe – az új „zsidóság” – már nem egy testi nemzet:

*„Mert nem az a zsidó, aki külső látszatra az, és a körülmetélés sem az, ami a testen külsőképpen látszik, hanem **az a zsidó, aki belsőképpen az**, és szívének a Lélek által történő, nem betű szerinti kö-*

*rülmétélése az igazi körülmetélkedés, amelynek dicsérete nem embe-
rektől, hanem Istentől van.” (Róma
2:28-29)*

A szövetség megerősítése

Ezen ismeret fényében érthetjük meg,
amit a prófécia a szövetség megerősí-
téséről mond:

*„És egy héten át sokakkal megerő-
síti a szövetséget...” (Dániel 9:27a)*

Bár Jézus soha nem zárkózott el a
más nemzetekből származó emberek-
től, három és fél éves földi szolgálata
idején erőfeszítései mégis a zsidó
népre irányultak:

*„De ő így felelt: Én **csak az Izráel
házának** elveszett juhaihoz kül-
dettem.” (Máté 15:24)*

Amikor tizenkét tanítványát kiküldte
első misszióútjukra, határozottan
megparancsolta nekik, hogy csak a
zsidókkal foglalkozzanak, más népek-
hez ne menjenek (Máté 10:5-6). Isten
szövetséges népe az Egyiptomból va-
ló kivonulás óta Izrael volt, ezért ke-
reszthalála előtt Jézus csak velük
igyekezett *megerősíteni a szövetséget*.

Figyelemreméltó tény ugyanakkor,
hogy az apostolok munkája – egy
ideig – még Jézus halála után is csak
Jeruzsálemre és a zsidóságra korláto-
zódott. Ők voltak az elsők, akiknek
felkínálták az *új szövetséget*, amit Jé-
zus hirdetett meg az utolsó vacsorán,
és amit keresztjének vérével pecsételt
meg. A zsidó nép vezetői egy újabb
esélyt kaptak a megtérésre, ők azon-
ban megkeményedve ellenállásukban,

elvetették az Isten által adott termé-
szetfeletti bizonyítékokat. István dia-
kónus megkövezésével fejezték ki
megmásíthatatlan nemzeti döntésü-
ket: elutasítják az evangéliumot
(Apostolok cselekedetei 6-7).

Közvetlenül István megkövezése után
Jézus elhívta a kereszténységet üldö-
ző Sault, hogy a „*pogányok apostola*”
legyen (Róma 11:13). Ezután az apos-
tolok többé már nem csak a zsidók-
nak hirdették az evangéliumot. Isten
gondviselése utat nyitott az evangéli-
um előtt Samáriában, a görög-római
világban, és a távoli népek között is.

Az Apostolok cselekedetei alapján Pál
megtérése – és egyben István halála
is – i. sz. 34-re tehető. Ez az időpont
teljes összhangban van Dániel prófé-
ciájával. A Messiás hét éven át, 27 és
34 között elsősorban a zsidókkal igye-
kezett megerősíteni az Istennel kötött
szövetséget – először személyesen,
majd halála és feltámadása után apos-
tolain keresztül. Miután a zsidó nép
vezetői István megkövezésével ismé-
telten elvetették a felkínált kegyel-
met, nemzeti kiválasztottságuk meg-
szűnt, és az Úr az egész világra kiter-
jesztette az evangélium hirdetését.

Az Izraelnek adott idő – a 490 év – te-
hát i. sz. 34-ben véget ért, és a zsidó
nemzet üdvtörténeti jelentősége meg-
szűnt. Isten terve ezután a Jézus által
kötött **új szövetségben**, és az ezt el-
fogadó keresztényekben folytatódott
tovább, nemzeti hovatartozástól füg-
getlenül.

A pusztító végzete

A Dánielnek adott kijelentésben a *pusztító* tevékenysége körül van a legtöbb félreértés, és a zavarhoz ebben az esetben a pontatlan fordítások is hozzájárulnak. Ha megértjük, hogy a pusztítást nem az áldozati rendszert megszüntető Messiás okozza, hanem a templomot elpusztító római hatalom (Dániel 9:26), akkor világossá válik a kép:

*„Erős szövetséget köt sokakkal egy hétre [a Messiás], de a hét közepén véget vet a véres- és az ételáldozatnak. A **templom szegélyére** oda kerül az iszonyatos bálvány [a pusztító utálatosság = pogányság], míg csak rá nem szakad a pusztítóra a végleges megsemmisülés.”* (Dániel 9:27; Új protestáns fordítás)

Amikor a római seregek i. sz. 70-ben elfoglalták Jeruzsálemet, a templomra kitzúzták a bálványisteneiket jelképező hadi jelvényeiket. Isten egykori népe megvetette a Vele kötött szövetséget, ezért kiszolgáltatottá vált a sáttani erők pusztítása előtt. Ez a kép a

Dánielnek adott próféciaiban többször is előfordul, és minden esetben a gonosz erők végső megsemmisülésével ér véget. Bár a nyílt Isten-ellenességet képviselő erők olykor magukba olvasztják, és lelkileg vagy testileg is elpusztítják az Istentől elfordult, hitehagyó népeket, egyházakat, az ítéletben ők sem maradnak majd büntetlenül.

A Dánielnek adott 70 hetes prófécia örök bizonyságul szolgál, hogy Isten kezében tartja az időket és a népeket. Ő megvalósítja terveit, és a jövőre vonatkozó ígéretei és ítéletei is maradéktalanul megvalósulnak a maguk idejében. ■

Sánta János

Változások

Kedves Olvasóink! Családi okok miatt (folyamatban lévő költözés) folyóiratunk márciusi száma kimaradt. A Jelenések könyvéről szóló tanulmány-sorozat ugyanezen ok miatt ezután csak kéthavonta – a páros hónapokban – jelenik majd meg. A páratlan hónapokban viszont – a következő számmal kezdődően – új rovat indul egy sokakat érintő, nagy gyakorlati jelentőséggel bíró témában. Reméljük, a tervezett változások Olvasóink áldására szolgálnak majd!

Az élet Krisztusban

A bűn feletti győzelem kulcseleme

Mi az élet? Nincs ember, aki erre a kérdésre válaszolni tudna. Ha mégis akadna valaki, akkor az valószínűleg már maga is hozott volna létre életet. A legtöbb, amit tehetünk, ha körülírjuk tulajdonságait és megnyilvánulási módjait.

Ez a kérdés mégis rendkívül fontos, mert a Biblia szerint az ember problémája abban áll, hogy híjával van az életnek. Úgy mutatja be az embert, mint egy halottat, akinek életre van szüksége. Ez az élet az Istentől Jézus Krisztusban nyert örök élet. Ezért nagyon fontos feltennünk a kérdést, hogy tényleg kapunk-e valami valóságosat Istentől, vagy pedig ebben az esetben csak szimbolikus, metaforikus beszédről van szó.

Mit kap az ember, amikor életet nyer? Vegyük például a halott Lázárt! Mi hiányzott belőle halott állapotában? Mi okozta teljes öntudatlanságát, testi és értelmi funkcióinak tökéletes leállását, olyannyira, hogy nem volt több, mint egy darab élettelen kő vagy földrög? Mi hiányzott belőle – egyfajta elektromos impulzus vagy a tüdejéből az oxigén? Nos, pontosan tudjuk, hogy sem az elektromos impulzus, sem pedig az oxigén nem adhatja vissza egy halottnak az életet. Az élet olyan valami, amit **kizárólag Isten** birtokol, és csakis tőle nyerhető. Noha nem tudjuk, mi az élet, de tudjuk, hogy nagyon is létező valóságról van szó.

Mihelyt egy gyermek megszületik, azonnal tisztában vagyunk vele, él-e vagy sem, mert az életnek vannak látható és mérhető jellegzetességei. Megfigyeljük, vannak-e önálló mozgásai, reagál-e a külső ingerekre –

olyan bizonyítékokat keresünk, amelyek igazolják, hogy képes bizonyos feladatok önálló végrehajtására. Ha ezeket megtaláljuk, elmondhatjuk, hogy él; ellenkező esetben, amikor az életfunkciók hiányoznak, azt mondjuk, halott.

Az élet különböző formái

Bármilyen legyen az élet definíciója, a növények, emberek, állatok, rovarok, madarak, halak és mikrobák egyaránt részesei. Ha az élet legegyszerűbb meghatározását keressük, elmondhatjuk, alapjában véve minden élet egyetlen forrásból táplálkozik. Ugyanaz az „energiaszíkra”, ami életben tart egy hangyát, az embernek is életet kölcsönöz. Mindnyájan tisztában vagyunk vele, hogy az élet a különböző szervezetekben és élőlényekben különböző módokon nyilvánul meg, ezért beszélünk az élet változatos megjelenési formáiról.

Egy madár születésétől fogva madárként funkcionál, hasonlóképpen a hal, a kutya kutya, az ember pedig ember módjára viselkedik. Vannak bizonyos magatartási formák, amelyeket nem kell megtanulni, hanem benne rejlenek a természetünkben, és mindig az adott élő szervezet szilárd alkotóelemét képezik. Másként fogalmazva az életet nem lehet megtanulni vagy kifejleszteni. Az élet születés révén öröklődik. Örökletes információkat tartalmaz azon jellemző tulajdonságokra nézve, amelyek meghatározzák az adott szervezet fajtáját és viselkedését. A

A Biblia szerint a lélek az ember azon része, amely az életet hordozza, őt élővé teszi.

kutyából soha nem lesz macska, bármennyire szeretné is. Ha megpróbálnánk egy kutyát a macskák viselkedésének rejtjelmeire

megtanítani, legfeljebb egy zavarodott kutyát nyernénk a végén!

A testi és a lelki élet

A „lelki” vagy „szellemi” élet fogalma több jelentést is hordoz, ezért először nézzük meg, pontosan mit értsünk alatta! Jelentheti például a szellemi lények létformáját – az angyalok rendjét és tulajdonságait. Ebből a szempontból közelítve minden szellemi lénynek szellemi élete van, beleértve Istent, az angyalokat, sőt a démonokat is, akik alapjában véve bukott angyalok. A létezés olyan formájáról

van szó, amely nem fizikai jellegű. Mi azonban most a lelki életnek nem ezt az aspektusát szeretnénk megvizsgálni.

Ebben a tanulmányban azt a fajta lelki életet szeretnénk közelebbről szemügyre venni, ami számunkra, a fizikai lét keretei közé szorított emberek számára itt és most elérhető. Hogyan határozhatjuk meg az életnek ezt a formáját? Azt az életet értjük alatta, amit Isten azoknak ajándékoz, akik átadják magukat Krisztusnak. Ez az élet elsősorban lelki vonatkozású (azaz értelmünk és érzelmeink síkján jelentkezik), kevésbé fizikai síkon, ezért nevezzük „lelki életnek”. Ez az élet Isten ajándéka Jézus Krisztusban és rajta kívül senki mástól nem nyerhetjük el.

Leginkább ennek az életnek a természetét és valóságos voltát szükséges megértenünk, másrészt pedig azt, hogy hogyan nyerhetjük el.

A lélek és az élet ugyanazt jelentí?

„Mert amint halott a test lélek nélkül, úgy halott a hit is cselekedetek nélkül.” (Jakab 2:26)

Hogyan lesz az élő emberből halott? A Biblia szerint a lélek hiányától. Ez egybecseng az 1Mózes 2:7-tel, amely leírja az első ember életének kezdetét: Isten az élet „leheletét” vagy „lelkét” lehelte az ember orrába. Így lett az Isten által megformált porból élő-lény. A Biblia szerint a lélek az ember azon része, amely az életet hordozza,

őt élővé teszi. A következő versek megvilágítják ezt:

„És visszatért annak lelke, és azonnal fölkelte. Ő pedig meghagyta, hogy adjanak neki enni.” (Lukács 8:55)

„Jézus pedig hangosan felkiáltott: Atyám, a te kezébe teszem le a lelkemet! – és ezt mondva meghalt.” (Lukács 23:46)

„Mialatt Istvánt megkövezték, ő így imádkozott: Uram Jézus, vedd magadhoz lelkemet!” (Apostolok cselekedetei 7:59)

Ezekon kívül még számtalan más vers tanúsítja, hogy a lélek (bármilyen is az) az a kulcselem, ami az embert élővé teszi. Ha a lélek eltávozik, az ember halott, ha a lélek visszatér, az ember ismét megelevenedik.

Természetesen sok keresztény azt gondolja, hogy a lélek egy önálló, egyéniséggel bíró valami, amely halálunk után saját, tudatos életre képes. Azt hiszik, hogy az ember halálát követően – miután testi funkciói végleg leállnak – lelke egy transzcendentális világban él tovább. Ez azonban egy hamis nézet, amit a Biblia nem támaszt alá, ráadásul számtalan tévtanítás eszmei alapját képezi, pl. hogy az ember közvetlenül halála után megkapja jutalmát, és vagy a mennybe, vagy az örökké égő pokolba kerül; továbbá lehetséges a halottakkal kapcsolatot teremteni; illetve ahhoz a veszélyes elgondoláshoz vezet, hogy Isten Lelke egy személyes lény, akinek az Atyától és Jézus Krisztustól független, önálló léte van.

E téveszmével folytatott küzdelem során sokan az ellenkező végletbe estek. A lelket csupán a gondolatok és eszmék szűk körével azonosítják, és elvetik azt a nézetet, hogy a lélek az élőlények valóságos összetevője, ami egyfajta energiából áll, egy olyan létező elemből, amit képtelenek vagyunk pontosan meghatározni. Mindkét véglet téves és szemben áll a Biblia tanításával. Bármelyiket fogadjuk is el, egyre jobban eltérítenek minket az igazság ösvényéről.

Noha nem tudjuk meghatározni az élet fogalmát, tudjuk, hogy részesei vagyunk, hogy valóságos és létező jelenség, és átfedésbe hozható a lélek fogalmával. Ugyanez érvényes Istennel kapcsolatban is. Isten élete és Isten Lelke szintén váltófogalom.

Az ember két részből áll – testből és lélekből.

Az emberi természet

A hit általi megigazulás témája körüli félreértések és véleménykülönbségek egyik legfőbb oka az emberi természet és ezzel együtt az ember legfőbb problémájának félreértése. Néhányan úgy vélik, hogy kizárólag fizikai jellegű „betegségről” van szó, ezért a megoldásnak is fizikai úton kell végbemennie. Azt hiszik, az ember bűnös volta gyenge, esendő és bűnös testéből fakad, amit mindannyian Ádámtól örököltünk. És ha Krisztus segítségével ezt a testet sikerül kordában tartani,

akkor képessé válunk arra is, hogy ne vétkezzünk többet.

Az igazság azonban az, hogy az ember két részből áll – testből és lélekből. Az embernek teste és lelke is van, vagyis szellemi és fizikai részekből tevődik össze. Mi tehát az ember igazi problémája? Mi teszi őt a bűn rabszolgájává és Isten ellenségévé? A teste vagy a lelke – a fizikai valóság vagy pedig a gondolkodásmódja? Figyeljük meg Isten erre vonatkozó szavait:

„Mert a test szerinti gondolkozás ellenséges Istennel szemben, mivel nem engedelmeskedik Isten törvényének, mert nem is teheti.” (Róma 8:7)

Ez bőségesen elegendő magyarázat. Az ember problémája abban áll, hogy testi gondolkodása, vagyis romlott lelke van, amely képtelen a jó véghezvitelére. Egy bűnösnek már a gondolatai is gonoszak, ezért lehetetlen számára jót cselekedni. Nem a teste, hanem a lelke jelenti a fő problémát, és mivel a baj nem fizikai, hanem lelki jellegű, értelemszerűen lelki síkon kell megoldani is.

„mert onnan belülről, az ember szívéből származik minden gonosz gondolat, paráznaság, lopás, gyilkosság...” (Márk 7:21)

Tény, hogy a Biblia sokszor úgy beszél, mintha a hús-vér test jelentené a bűn forrását. Róma levélben például ezt olvassuk: „A test szerintiek pedig

nem lehetnek kedvesek Isten előtt.” (Róma 8:8) De a következő vers világosan rámutat arra, hogy ebben a szövegrészben nem a szó szerinti test és vér áll a középpontban, hanem a testi gondolkodásmód, amely a testre irányul:

„Ti azonban nem test szerintiek vagytok, hanem Lélek szerintiek, ha valóban Isten Lelke lakik bennetek. Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé.” (Róma 8:9)

Hasonlóképpen szól a Róma 6:6 is, amely szerint a „bűn teste” Krisztussal egyesülve megerőtlenedik. Tudjuk azonban, hogy a hús-vér test, amelyet öröklött gyengeség és 6000 év bűnterhe sújt, a megtérés után is megmarad. A „bűn teste” kifejezés tehát nem a fizikai testet, hanem a testi gondolkodásmódot jelöli, problémáink tényleges forrását.

Az emberi élet természete

Milyen sajátosságai vannak az emberi életnek vagy léleknek? Az embernek születésétől fogva gyenge, énközpontú, velejéig romlott természete van. Önmagától képtelen ez ellen bármit is tenni. Azt az életet kapta, mely a teremtetés óta eltelt 6000 év alatt nemzedékről nemzedékre öröklődött. Természetünk az átörökített életben van rögzítve. Ezért viselkedik a kutya kutyaként, a disznó disznóként. Ugyanígy az ember is mindig bűnös módjára.

Az embernek születésétől fogva gyenge, énközpontú, velejéig romlott természete van.

ra viselkedik, és a bűnre hajló természet miatt mindig a rosszat teszi, mivel bűnös természettel született. A viselkedés tehát összefügg azzal az étellel vagy lélekkel, amit az ember születésekor elnyer.

Ha ezzel tisztában vagyunk, akkor azt is felismerjük, hogy az ember problémája természetében gyökerezik. Természetünk örökségül nyert életünk szerves része, melynek két síkja van: testi és lelki. Testileg az egész emberiség genetikai gyengeségeivel születünk, lelkileg pedig elbukott, megromlott lélekkel. Amíg az ember azt az örökléssel szerzett, bűnre hajló természetet, illetve testi gondolkodásmódot birtokolja, amellyel megszületik, soha nem lesz képes a bűnnek ellenállni! Az univerzum egyetlen élőlénye sem képes természetével ellenkező módon viselkedni.

Hamis vallás

Minden hamis vallás jellemzője, hogy az ember problémáját fizikai síkon próbálja megoldani. Megkísérlik a legnagyobb erőfeszítések árán, külsődleges módszerek és eljárások révén megváltoztatni az emberi viselkedést.

Önsanyargatás, szigorú fegyelmezés, táplálkozási és öltözködési reform, szertartások és ceremóniák, parancsolatok és törvények megtartása révén próbálja az ember romlott természetét véglegesen leküzdeni. Ez azonban egy nagyon hamis és veszélyes

vallási felfogás. A törvényuralom alapja (szabályokon és parancsolatokon nyugvó vallási rendszer), mert ahhoz a felfogáshoz vezet, hogy az embernek a bűn legyőzése érdekében, törvények és parancsolatok meghatározott listájával szembeni engedelmességre kell kényszerítenie önmagát.

Nem lehet azonban eléggé hangsúlyozni, hogy az ember problémája nem külsődleges természetű. Nem a testét kell megváltoztatnia, hanem a gondolkodásmódját, a lelkét. Új lélekre van szüksége, Krisztus lelkületére. Értjük már? De honnan vegyük ezt

az új lelket? Magunk hozzuk létre, magunkból kell kicsiholnunk? Élethosszig tartó folyamat eredményeként kell kifejleszteniünk? Nem, nem és nem! A

Semmiféle emberi erőfeszítés nem teheti szentté a bűnöst!

Biblia szerint **kizárólag** Isten ajándékaiként nyerhetjük el. Itt **természetfeletti** műről van szó, olyan dologról, ami nem áll a halandó hatalmában. Ez az új gondolkodásmód kizárólag Isten ajándéka, amit csakis hit által, Jézus Krisztus ajándékaiként fogadhatunk el! Nincs más út. Semmiféle emberi erőfeszítés nem teheti szentté a bűnöst! Semmiféle fegyelem nem képes a testi gondolkodásmódot lelki gondolkodásmóddá alakítani. Ez kizárólag Isten Jézus Krisztusban megvalósuló munkája.

„Ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja meg az Isten országát... Ha valaki nem születik

víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába.” (János 3:3-5)

Ez a válasz, mégpedig az egyetlen válasz az ember bűn-problémájára. Mindenkinék, aki az örök életben reménykedik, újjá kell születnie, mert ez az egyetlen út a bűn leküzdésére. Méghozzá Lélektől kell újjászületnie. De mit jelent ez? Korábban már kimutattuk, hogy a lélek egyenlő az élettel. **Az ember lelke azonos az ember életével, az Isten Lelke azonos Isten életével.** Jézus szavai sze-

A keresztény
ténylegesen,
valóságosan
Isten gyermeke
lesz, mert
megkapja Isten
életét.

rint az egyetlen út az ember számára a bűn hatalmából való szabadulásra és az Isten országába való bejutásra, ha megkapja Isten

Lelkét, azaz Isten életét, ami egy gyökeresen más élet, mint a mi megromlott életünk.

Sok ember számára botránykő ez a csodálatos igazság. Néhányan tagadják, hogy az ember valóságosan és szó szerint részesülhet Isten életéből. Számukra istenkáromlás, hogy Isten és ember ugyanazon életen osztozzék. Attól tartanak, mindez odavezethet, hogy egyesek elbázzák magukat vagy átcsúsznak panteizmusba. Ha azonban Isten Igéje valamit világosan elénk tár, akkor nem kell félnünk tőle. Sokkal inkább tartanunk kell attól, hogy elvetjük az isteni igazságot! Saját félreértéseinket és téves nézetein-

ket kell félretennünk, nem pedig Isten Igéjét.

„Én azért jöttem, hogy életük legyen és bővülködjenek.” (János 10:10)

„Avagy nem tudjátok, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szentlélek temploma, amelyet Istentől kaptatok, és nem a magatokéi vagytok?” (1Korinthus 6:19)

„Aki pedig az Úrral egyesül, egy lélek övele.” (1Korintus 6:17)

„Én öbennük, és te énbennem, hogy tökéletesen eggyé legyenek” (János 17:23)

Számtalan igevers van a Bibliában, ami ezt a nagyszerű igazságot tanítja. A keresztény ténylegesen, valóságosan Isten gyermeke lesz, mert valóságosan és ténylegesen megkapja Isten életét. Vajon nem ugyanaz történik, mint amikor gyermekünk születik? Fiainkká és lányainkká lesznek pusztán azáltal, hogy életünket öröklik, ezért hasonlítanak ránk és viselkednek sok tekintetben úgy, mint mi. Isten szava azt mondja, hogy ugyanezen okból viselkedik az ember újjászületése után Istenhez hasonlóan. Isten élete van benne, egy olyan élet, amely soha nem vétkezik:

„Senki sem cselekszik bűnt, aki Istentől született, mert benne marad annak magva, és nem vétkezhet, mert Istentől született.” (1János 3:9)

Ez az valóság! Az ember nem úgy győzi le a bűnt, hogy minden erejét megfeszítve igyekszik a jót tenni

vagy a jó mellett dönteni. Nem juthat győzelemre pusztán azáltal, hogy küzd a kísértés ellen.

„Mert tudom, hogy nem lakik bennem, vagyis az én testemben jó, mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom.”
(Róma 7:18)

Ezek a módszerek csak frusztráltsághoz vezetnek és teljességgel hiábavalók. Nem vezethetnek győzelemre, mert az ember képtelen saját természete felett győzni. Az egyetlen reménység egy új természet vagy új élet, és pontosan ezt nyerhetjük el, amikor Isten nekünk adja Lelkét. Saját természetét, saját tökéletes életét adja nekünk, amelyet nem kezdhet ki a bűn!

„Mert a Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől.” (Róma 8:2; Károli)

Az Ige vagy a Lélek?

Van még egy fontos kérdés, amit meg kell válaszolnunk. Mi az, ami a bűnöst szentté teszi? Isten ígéje vagy Isten Lelke? Vagy talán Isten ígéje ugyanaz, mint Isten Lelke? Jézus így szólt: *„a beszédek, amelyeket mondtam nektek, lélek és élet.”* (János 6:63)

Ez ahhoz a feltételezéshez vezethet, hogy Krisztus nem lakik valóságosan a keresztyényekben, és nem Isten valóságos élete egyesül a hívő életével.

Néhány keresztyén azt gondolja, hogy a Biblia olvasása változtatta meg őket. Azt mondják, az igetanul-

mányozás során olyan gondolatokat nyerünk a Bibliából, amelyek átformálják eszméinket, és ezáltal a mi gondolataink is **olyanok** lesznek, mint Isten gondolatai. Azt hiszik, ezt jelenti Jézus életét elnyerni. Ez annyit tesz, hogy úgy gondolkodunk, mint Ő. Jézus azonban így szól:

„Ti azért kutatjátok az Írásokat, mert úgy vélitek, hogy azokban van az örök életetek...” (János 5:39a)

Sokan úgy idézik ezt az igehelyet, mintha Jézus arra szólítaná fel a zsidókat, hogy tanulmányozzák a Szentírást. Azonban a mondat kijelentés és nem felszólítás. Jézus itt ugyanis a zsidóknak azt a már meglévő szokását tette szóvá, hogy kutatják a törvényt és a prófétákat. A zsidók valóban szerették olvasni az Írásokat, de miért? Úgy gondolták, hogy az Írásokban van az örök élet, és a szavak tanulmányozása által elnyerik Isten áldásait. Jézus azonban így folytatta mondatát, megmutatva ezzel az Írások valódi rendeltetését:

„...pedig azok rólam tesznek bizonyosságot,” (János 5:39b)

Ez tehát az írások célja: bizonyosságot tenni Krisztusról. A zsidók azt gondolták, az igék szüntelen olvasása, kívülről való megtanulása révén biztosíthatják örök életüket. De maguk a szavak senkinek nem adhatnak örök életet. A szavak Krisztushoz vezetnek

Az írások célja:
bizonyosságot
tenni
Krisztusról.

minket. Ő a valóságos Élet, az Egyetlen, aki örök életet adhat. Pál apostol ezt írja: „Ekként a törvény Krisztushoz vezető mesterünkké lett.” (Galata 3:24).

Jézus tovább folytatja:

„*de ti nem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen!*” (János 5:40)

„*Én vagyok az út, az igazság és az élet,*” (János 14:6)

Micsoda tragikus kép! A zsidók odaadóan tanulmányozták az Írásokat, minden tanítást meg tudtak magyarázni, egész szakaszokat tudtak fejből, belevarrták ruháikba, felírták házaik falára, mégsem fogták fel az olvasottak értelmét! Félreértették és félreértelmezték az Írásokat. Az általuk elsajátított tudás egyetlen célt kellett volna szolgálgon: Krisztushoz vezetni őket. Ragaszkodtak a szavakhoz, amelyek Krisztusról beszéltek, miközben magát Krisztust, az élő Valóságot elutasították. Pál ezt írja:

„*Mert ha olyan törvény adatott volna, amely képes megeleveníteni,*

valóban a törvényből volna az igazság.” (Galata 3:21)

Ez azonban lehetetlen! Szavak által nem nyerhetünk életet. Még ha kívülről meg is tanuljuk őket, gondolkodunk róluk – bármennyire szépen is fejezik ki az igazságot, a szavak nem adhatnak nekünk életet. Csak maga Krisztus, Isten élő Igéje adhat nekünk életet! Nem tanácsok, nevelés vagy gondolataink ösztönzése révén teszi ezt, hanem saját élete magvát ülteti el bennünk. Amikor saját életenergiáját, a Szent Lelket nekünk adja, az isteni természet részeseivé, Isten életének részeseivé tesz minket! Ezért mondja Pál, hogy „*a betű megöl, a Lélek pedig megelevenít*” (2Korinthus 3:6) és „*az Úr [Jézus] pedig a Lélek*” (2Korinthus 3:17).

Az Ige nagyon fontos! Tanulmányoznunk kell az Írást, meg kell értenünk, de csak azért, hogy segítsen Krisztust megtalálni, és Őbenne maradni. Igazi életet kizárólag Krisztus adhat nekünk. ■

David Clayton

Áttekintő kérdések a tanulmányhoz

1. Ki az élet birtokosa?
2. Mi a testi és lelki élet közötti különbség?
3. Hasonlítsd össze a lelket az élettel!
4. Az ember problémáját testében vagy lelkében találhatjuk meg?
5. Milyen megoldást kínálnak erre a problémára a hamis vallások?
6. Vesd össze az Igét a Lélekkel!

A hét levél titka III.

Isten műve célhoz ér

Előző tanulmányunkban a thiatirai és szárdiszi levelet tanulmányoztuk Jelenések könyvéből. Ezek egyrészt a sötét középkor, ill. a reformáció utáni kor keresztényeit szólítják meg, másrészt a vég idején élő katolikusok és protestánsok sorsát vetítik előre. Világossá teszik, hogy Isten nem ismeri el sajátjának a hitehagyásban kitartó egyházakat, és e szervezetek a hozzájuk ragaszkodókkal együtt el fognak veszni a végső ítéletben. Ugyanakkor jelenleg sok olyan őszinte keresztény van ezen egyházakban, akik legjobb tudásuk szerint, alázatosan szolgálják az Urat. Jézus visszajövele előtt azonban mindazok, akik számára Isten tetszése fontosabb a népszerűségnél, hallgatnak majd a jó Pásztor hangjára, és elszakadnak minden hitehagyástól.

Útjelző a zűrzavarban

Jelenleg több mint 40.000 keresztény felekezetet tartanak számon a világon, melyek mindegyike a „legtisztább módon” képviseli a Biblia igazságát. Sok egyház ezen felül kizárólagosságot is igényel magának, azt állítva, hogy ha nem hozzájuk tartozol, elkárhozol. Nyilván **nem lehet mindenkinek igaza**, hiszen sokszor hitvallásaik is ellentétben állnak egymással. Honnan lehet mégis tudni, melyik az igaz Egyház és az igaz tanítás? E vallásos kavalkádban lehetetlennek tűnik e kérdés megválaszolása.

További nehézségbe ütközünk, ha a gyülekezeti tagok életét vizsgáljuk. A híres XX. századi indiai vezető, Mahátma Gandhi egyszer állítólag ezt mondta néhány keresztény misszionáriusnak a nyugati világ kereszténységéről: „Tetszik a Krisztusotok, de a

keresztényeitek nem. A keresztényeitek egyáltalán nem olyanok, mint a Krisztusotok.” Szomorú igazság! Jelenleg egyetlen keresztény felekezet sincs, amely méltán cáfolhatná ezt a vádat, és tisztára moshatná Krisztus nevét a nem keresztény emberek milliói előtt.

Tény, hogy jelenleg *nincs olyan felekezet a Földön*, amely makulátlan tisztaságával – hibátlan tanítása és tagjainak szent élete által egyaránt – világítótoronyként ragyogná be e világ éjszakáját. Bár rendkívül széles a kínálat, a minőség-ellenőrzésen minden egyház elbukik. A becsületes gondolkodású emberek számára elég kétségbeejtőek a kilátások. A legtöbb keresztény ezért inkább el is hessegeti magától ezt a gondolatot, és személyes felelősségét néhány tekintélyes vezetőre hárítja, beállva a biztonságot kínáló felekezeti zászló alá. De való-

ban biztonságban lesznek, amikor eljön a nagy megpróbáltatás ideje?

Isten ennél sokkal szilárdabb alapra helyezte művének befejezését. Hála az Úrnak, Ő nemcsak a régi korokban adott útmutatást az őszinte keresőknek! Isten ma, zűrzavaros világunkban is vezeti azok lépteit, akik készek együttműködni vele a megváltás tervének végső kivitelezésében – mégpedig **a prófétai kijelentések lámpásával**. Jelenések könyvének utolsó két levele a végidő keresztyéneihez szól, és egyben rámutat arra a mozgalomra, amelyben teljességre jut Isten földi műve.

Nem lehet eléggé hangsúlyozni, mennyire fontos számunkra, akik az utolsó időkben élünk, hogy életünk minden részletében Isten akaratát kövessük! Jézus csak egyszer fog eljönni, hogy lezárja a világtörténelmet, és az Ő dicsőséges megjelenésekor már késő lesz a helyes oldalra állni. Ha nem akarunk elveszni, *most* kell együttműködnünk Vele – ennek pedig előfeltétele, hogy megértsük körünkhoz intézett üzenetét.

Isten terve megvalósul

6. Filadelfia

A Jézus eljöveteléig megmaradó négy gyülekezet közül Filadelfia az egyetlen, amely az Úr teljes jóváhagyását bírja – csak bátorítást, dicséretet és ígéreteket kap. Ez a győztes Egyház, mely nemcsak tanításában, hanem *jellemében* is híven tükrözi Isten sze-

retetét. Jézus búcsúbeszédeiben ezt mondta tanítványainak:

„Arról ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, **ha szeretitek egymást.**” (János 13:35)

A gyülekezet neve pontosan ezt jelenti: *testvéri szeretet*. Amikor Krisztus tanítványai minden önzés felett győzelmet aratnak, és Isten szeretet-jelleme teljességre jut bennük, a világ is felismeri majd a valódi Egyházat, és nem marad több mentségük a hitetlenségre.

Krisztus Egyháza már lassan két évezrede bolyong ezen a földön, mégis csak nagyon kevesen közelítették meg életükben azt a lelki tisztaságot, önzetlenséget és tökéletességet, amire Isten terve szerint az egész Egyháznak el kell jutnia. Az Úr szándékai nem változtak, a jelenlegi körülmények azonban előnytelenebbek, mint valaha! Az emberi „alapanyag” ugyanis mind genetikai, mind erkölcsi szempontból csak az elkorcsosulás irányába „fejlődött”. Ráadásul egy velejéig romlott, istentelen társadalomban élünk, ahol szinte minden hatás arra irányul, hogy a szívből a hit írmagját is kiirtsa. Ha Isten az eddigi korokban nem tudta megvalósítani tervét, hogyan tudná most?! Sokan úgy vélekednek, Jézus második adventje már nem lehet messze, hiszen a világban tapasztalható gonoszság olyan elképesztő méreteket öltött, hogy Isten ezt nem tűrheti tovább. Pedig az Úr egészen más feltételhez kötötte visszajövetelét:

„És Isten országának ezt az evangéliumát hirdetik majd az egész világon, **bizonyosságul minden népnek**, és majd akkor jön el a vég.” (Máté 24:14)

Más szóval: a földi történelem nem zárható le addig, amíg az egész világ nem lát **hiteles tanúságtételt** az evangélium mellett. Az evangélium bizonyító erejét viszont nem az ékes-szólás, a gyülekezeti marketing, vagy a keresztény egyházak szervezeti egysége adja, hanem a *lélek és erő felmutatása* (1Korinthus 2:4). Ez azt jelenti, hogy keresztények sokasága pontosan azt teszi majd, amit Jézus tett földi szolgálata idején – önzetlen szeretettel és a kegyelem erejével szolgálják embertársaikat, jelek és csodák kíséretében. Az evangélium mellett csak az olyan élet tud hitelesen tanúskodni, amely teljesen a Szent Lélek uralma alatt áll, és híven tükrözi Jézus jellemét.

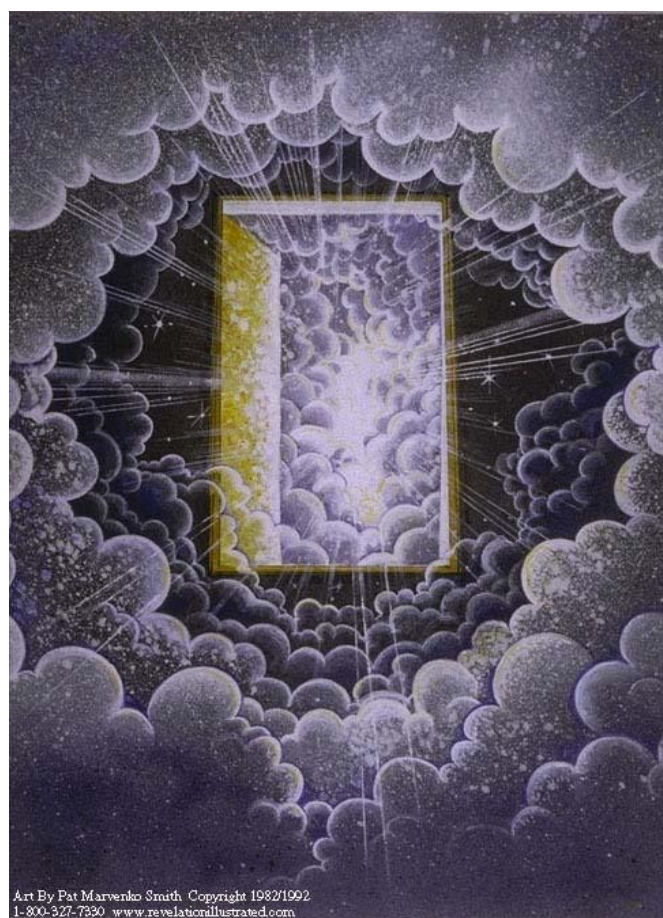
Ennek megfelelően az Úr úgy mutatkozik be a filadelfiai gyülekezetnek, mint a *Szent és Igaz* (Jelenések 3:7). Jézus szent és tökéletes élete hiteles módon nyilvánul meg abban a keresztény mozgalomban, amelyhez ez az üzenet szól. Azoknak, akik valóban kívánják Isten királyságának eljövetelet, nagyon komolyan kell tanulmányozniuk az Isten befejező munkájához adott útbaigazítást.

Hiteles keresztényekre azonban nem csak az evangélium hirdetése miatt van szükség. Az egész világegyetem sorsát érintő kérdések forognak koc-

kán. Jézus egy különös részlettel folytatja bemutatkozását:

„A filadelfiai gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja a Szent, az Igaz, akinél a **Dávid kulcsa** van, és amit kinyit, senki be nem zárja, és amit bezár, senki ki nem nyitja.” (Jelenések 3:7)

A „Dávid házának kulcsa” egy fontos jelkép Ézsaiás 22:22-ből. E kulcs birtokosa, a királyi palota intézője rendkívüli hatalommal bírt: ő adhatott be-

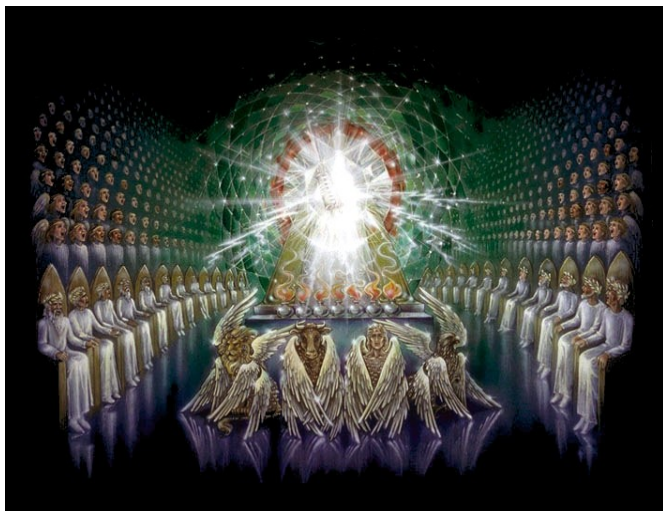

Art By Pat Marvenko Smith Copyright 1982/1992
1-800-327-7330 www.revelationalillustrated.com

bocsátást az embereknek a királyhoz, hogy **megítélje ügyeiket**. A Világegyetem legfelsőbb uralkodója, Isten az Ő egyszülött Fiát tette „háza intézőjévé” (Zsidók 3:1-6). Neki adta a bírói hatalmat is, hogy egy napon ítéletet tartson az egész emberiség felett:

„Mert rendelt egy napot, amelyen megítéli majd a föld kerekességét igazságosan egy férfi által, akit arra rendelt...” (Apostolok cselekedetei 17:31a vö. János 5:22)

Dávid kulcsa azt a hatalmat jelképezi, amelyet Jézus ítélőbíróként gyakorol Isten királyságában (Ézsaiás 9:6-7). Az ítélet azonban nem korlátozódik egy konkrét napra. Amikor Jézus visszatér a Földre, az ítélet már lezárult, jogerőre emelkedett, csak végre kell hajtani (Jelenések 22:12). Az ítélet elsősorban nem a hatalomátvételtől és a lázadók megbüntetéséről szól – ezt a Mindenható bármikor megtehetné!

Dániel profetikus álomban látta, hogy az ítélet végrehajtását egy *szabályos törvényszéki eljárás* előzi meg. Az ítélet vizsgálati szakasza már a földi történelem idején elkezdődik: Isten mint Bíró elnököl, a mennyei lények milliói pedig feszült figyelemmel szemlélik az ítélet könyveiből feltárló bizonyítékokat. A vizsgálat végén egyöntetűen elismerik Krisztus jogos uralmát, örökkévaló királyságát; és

ezután történik a tényleges hatalomátvétel (Dániel 7:9-14).

A következő kép arra mutat rá, mi a **vizsgálati ítélet** jelentősége a keresztények számára:

„tudom a te dolgaidat, íme, egy **nyitott ajtót adtam eléd**, amelyet senki be nem zárhat...” (Jelenések 3:8a)

Jelenések 4:1-ben János *a mennyben* látta ezt a megnyílt ajtót, és – Dánielhez hasonlóan – előtte is feltárltak a mennyei ítélet megdöbbentő jelenei. [Ezt a képsort következő tanulmányunkban fogjuk részletesen megvizsgálni.] Az ajtó megnyitása az *Isten háza feletti ítélet kezdetét* jelképezi. Mivel a vizsgálati ítélet nélkül nem lehet lezárni a bűn történelmét, jelentősége a megváltási tervben csak Jézus kereszthalálához és a Szent Lélek pünkösdi kiárasztásához mérhető. Ez az igazság a **zsidó ünnepkörben** is tükröződik.

Isten hét ünnepet jelölt ki az ószövetségi zsidók számára, melyeket minden évben megtartottak az előre meghatározott időben – négyet tavasszal, hármat ősszel. Ezek az ünnepek a megváltási terv legfőbb eseményeire mutattak előre. A tavaszi ünnepek teljesedését egyértelműen azonosítja az Újszövetség:

1. Pászká ünnepe (húsvét) = Jézus kereszthalála
2. Kovásztalan kenyerek ünnepe = Bűntől szabad élet

3. Zsenge kéve meglóbálása = Jézus feltámadása
4. Hetek ünnepe (pünkösöd) = A Szent Lélek kiárasztása

Az őszi ünnepek kapcsán ugyanakkor jelentőségteljes az apostolok hallgatása, ezek ugyanis nem az ő idejükben teljeselek be:

5. Kürtzengés ünnepe
6. Engesztelés napja
7. Sátoros ünnep

Az őszi ünnepeket a zsidó év 7. hónapjában tartották meg. A hetes a teljesség száma, és ebben az esetben a földi történelem végére utal. A sátoros ünnep az evangélium hirdetésének dicsőséges befejezését, és az üdvösséget nyert hívő sokaság mennyei örömét vetíti előre. Vitán felül áll, hogy ez még nem történt meg. De mi a helyzet a másik kettővel? A kürtzengés ünnepe az **engesztelési nap** előtt elhangzó, megtérésre és önvizsgálatra hívó üzenet. Az engesztelés napjának lényegét pedig a következő vers foglalja össze:

*„Mert ezen a napon szereznek engesztelést értetek, hogy megtisztítsanak titeket, és **minden bűnötöktől megtisztultok** az ÚR színe előtt.” (3Mózes 16:30)*

Az engesztelés napja a *jogerős felmentő ítélet* szükségességéről szól. Jézus kereszthalála félretette az útból a bűn problémáját, és a bűnös embert újra kapcsolatba hozta Istennel: *„Ha megvalljuk bűneinket, ő hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és meg-*

tisztítson minket minden hamisságtól.” (1János 1:9) Ugyanakkor Sátán továbbra is vádolja Isten gyermekeit, hiszen életükben megtérésük után is előfordulnak még önző (bűnös) megnyilvánulások.

Az ördög azzal érvel, hogy Isten nem igazságos, ha őt elpusztítja, azokat pedig, akik „állítólag” megtértek – de

cselekedeteik alapján ugyanolyan önzők maradtak (!) – mégis életben hagyja. Isten szereti annyira teremtményeit, hogy nem jogi ügyeskedéssel, hanem kézzelfogható bizonyítékokkal dönti meg ezt a súlyos vádat. Jézusnak be kell bizonyítania, hogy az Ő uralma alatt álló emberek számára valóban lehetséges a bűn feletti teljes győzelem.

Az **engesztelés célja** az ellentétben álló felek közötti összhang helyreállí-

tása. Ez az ünnep nem pusztán a megtérésről és az Istennel való megbékélésről szól, hanem a Vele való *teljes összhangra jutásról* – ami az ember egész lényére kiterjed. Jézus egy olyan népet akar teremteni, amely tökéletesen tükrözi a Mester büntelen jellemét, teljesen egy Vele (János 17:21). Az egykor bűnös emberek teljes és végleges szabadulása az önzéstől – már ezen a Földön – cáfolhatatlan bizonyítékként áll majd az egész világegyetem előtt, hogy a bűnnek nincs létjogosultsága!

Mi köze mindennek a nyitott ajtóhoz? Az ószövetségi *szent sátor* két fő részből állt, és a bejárást egy-egy ajtó (kárpit) korlátozta. Az első részbe, a szentélybe napi rendszerességgel bemehettek a papok a naponkénti szolgálat teljesítésére. A második részbe, **a szentek szentjébe azonban évente csak egyszer, az engesztelési napon léphetett be a főpap.** Pál apostol beszél ugyan egy kárpit megnyílásáról Krisztus halála kapcsán – de ezt az „első sátorra”, a szentélyre vonatkoztatja, nem a szentek szentjére (Zsidók 6:19; 9:8; 10:19-20). A szentek szentjének ajtaja csak az engesz-

telés napján nyílik meg, ami Pál számára még jövő idő volt.

Mi történik a szentek szentje megnyílásakor? Amikor a főpap Isten kegyelmi trónja elé áll, engesztelést kell szereznie az egész szentélyért és a népért. Más szóval: Krisztusnak igazolnia kell Isten kormányzatát és megváltott népét Sátán vádjaival szemben. Ez az ítélet vizsgálati szakasza. A keresztények utolsó nemzedéke győzelmével bizonyítja, hogy Krisztus érdemei által minden hívő számára lehetséges a bűntől való teljes szabadulás. Az önzés alapelvénél nincs létjogosultsága a világegyetemben! Miután Isten jogerőre emeli az ítéletet, következhet a végrehajtás. A főpap, Jézus kilép a mennyei szentek szentjéből, népét végérvényesen felmenti Sátán vádjai alól, bűneikért pedig egyedül a bűn szerzőjét teszi felelőssé (3Mózes 16:19-22).

A Filadelfia előtt megnyílt ajtó tehát a szentek szentjének ajtaja, és az engesztelési nap, ill. a vizsgálati ítélet kezdetét jelenti. Azok, akik hittel belépnek ezen az ajtón, olyan mértékben tapasztalják meg Krisztus győztes életét, amire még nem volt példa a világtörténelemben! Isten azt várja népétől, működjön együtt Vele az ítéletben is, hogy le lehessen végre zárni a bűn történelmét.

A legtöbb keresztény számára Jézus visszajövetelének ideje valahol az ismeretlen távolban van. Pedig mint fentebb láttuk, ez az idő csak a vizsgálati ítélet lezárásától függ. Kérdés azonban, tudhatunk-e valamit az íté-

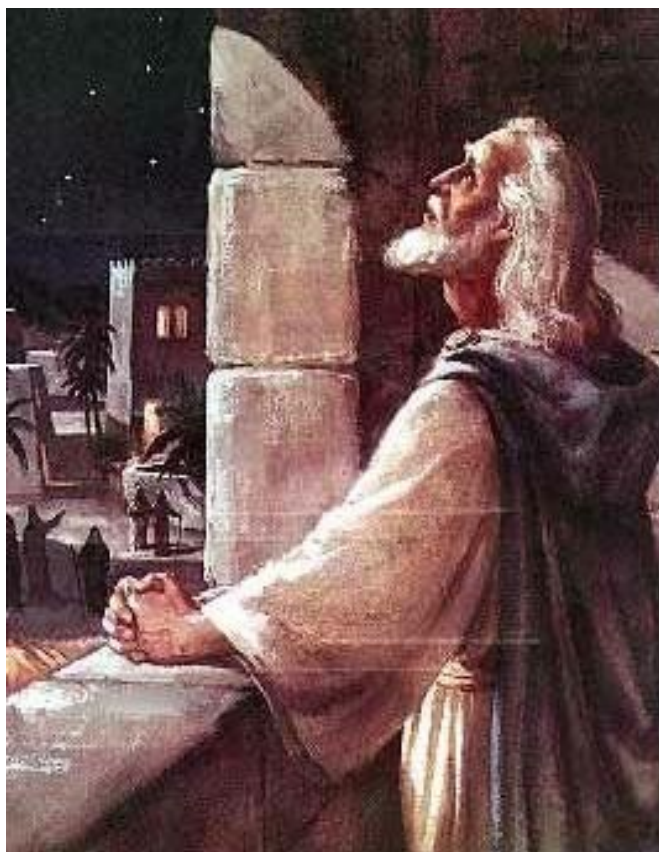
let idejéről. Aktuális ez egyáltalán? E kérdés megválaszolásához vissza kell térnünk a bevezető tanulmányhoz. A 70 hétről szóló jövendölés (Dániel 9:24-27) ugyanis egy sokkal hosszabb prófécia része, amely Dániel könyve 8. fejezetében olvasható. Ebben a látomásban a próféta egy megdöbbentő kijelentést kapott a szentély romlásáról:

*„Akkor hallottam, hogy egy szent megszólal. És azt mondta az egyik szent annak, aki beszélt: Meddig tart ez a látomás, amelyet a mindennapi áldozatról és a pusztító gonoszságról láttál, s a szent helyet és a sereget meddig tapossák? És ő azt mondta nekem: **Két-ezer-háromszáz estéig és reggelig, azután visszakapja a szent hely az igazságát.**” (Dániel 8:13-14)*

A Biblia fogalmai szerint egy este és egy reggel egy 24 órás napot jelent (lásd a teremtés történetét 1Mózes 1-ben). Dániel jól ismerte a próféta nap-év elvet, ráadásul a látomást magyarázó angyal, Gábiel is abban erősítette meg, hogy a szentély pusztulásáról szóló látomás hosszú időre vonatkozik (v. 26). A prófétát annyira megrendítette az a gondolat, hogy a jeruzsálemi templom még 2300 éven (!) át pusztán fog heverni, hogy e kijelentés terhe alatt el is ájult (v. 27).

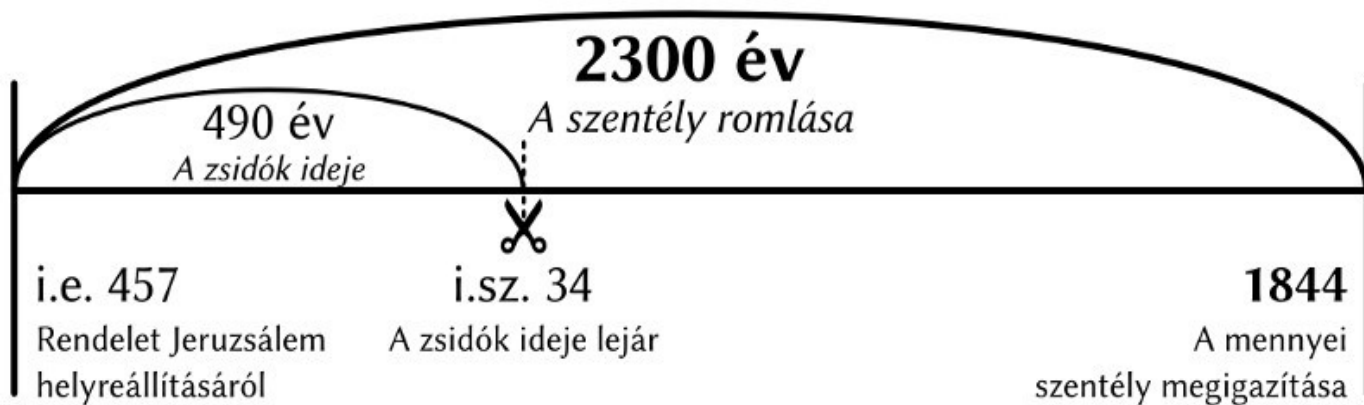
Dániel ezután évekig kutatta a próféciákat, és meggyőződött róla, hogy Isten Jeremiás által azt ígérte, a 70 éves babiloni fogság után újra felépül a templom (Dániel 9:2). Látomását –

ami még mindig élénken foglalkoztatta – nem tudta összeegyeztetni ezzel a világos kijelentéssel, ezért imádkozni és böjtölni kezdett. Isten – könyörgésére válaszul – újból elküldte hozzá Gábiel angyalt, hogy fejezze be a 2300 évről szóló látomás magyarázatát (Dániel 9:21-23).

A magyarázat szerint a 2300 évből csak 490 év (70 évhét) van kiszabva a zsidó népre (Dániel 9:24). Ebből két fontos megállapítás következik:

1. Ha a 490 év „le van szabva” (ez a szó pontos jelentése) a 2300 évből, akkor a kezdőpontjuk (i. e. 457) megegyezik.
2. Ha a 2300 évből csak 490 vonatkozik a zsidóságra, akkor a 2300 éves prófécia nem a zsidó népről és a jeruzsálemi templomról szól.

A 2300 éves prófécia eszerint 1844-ben teljesedik ($-457+2300+1=1844$), és az újszövetségi szentélyre, a mennyei templomra vonatkozik. A Dániel 8:14-ben használt kifejezés: *megigazul a szenthely*. A megigazulás egy jogi fogalom, aminek eredményeként a vádlott felmentő ítéletben részesül. A bűnbocsánatot nyert, „megigazult” kereszténnyel is ugyanez történik (Róma 5:1). Ezúttal azonban nem egy személy, hanem a mennyei szentély – a megváltási terv központja – van perbe fogva. Ahogy azt fentebb már láttuk, a Vádoló Sátán, a tisztázás útja pedig a vizsgálati ítélet. Lehetséges tehát, hogy *a vizsgálati ítélet már elkezdődött?*

Ezt az értelmezést támasztja alá Dániel prófeciáinak első összefüggése is. A 7. és 8. fejezetben két különálló prófécia található, mégis mindkettő ugyanazokat a birodalmakat mutatja be, más képekkel. Mindkét esetben a „kis szarvként” megjelenő hatalom okozza a legnagyobb kárt Isten művében. A 7. fejezetben e „kis szarv” megbüntetése céljából a vizsgálati ítélet ülészik, a 8. fejezetben pe-

dig a szentély megigazítása jelzi hatalma végét. A szentély megigazítása és a **vizsgálati ítélet** tehát ugyanaz az esemény, mely **1844-ben vette kezdetét**.

Bár a megváltási terv már 170 éve érkezett legkritikusabb, befejező állomásához, a kereszténység többsége sajnálatos módon még csak nem is tud róla! Ha pedig nem ismerik Isten ezzel kapcsolatos tervét, hogyan tudnának együttműködni Vele a megváltásában?! De Isten nem hagyta világosság nélkül az Őt keresőket.

Az 1800-as évek első felében – a Biblia széles körű terjedésének köszönhetően – megélénkült az érdeklődés a prófeciák iránt is. A világon több helyen felismerték Dániel könyvének összefüggéseit. Amerikában az 1830-as években William Miller baptista prédikátor mutatott rá a 2300 éves prófécia telje-

sedésére. Mivel a vizsgálati ítélet gondolata ismeretlen volt számára, úgy gondolta, Jézus 1844-ben a Földre jön majd el ítéletet tartani.

Bár Miller és a hasonló magyarázók félreértették a próféciát, üzenethirde-

tésük mégis Isten tervét valósította meg. Mit tennél, ha meg lennél róla győződve, hogy Jézus 3 év múlva biztosan el fog jönni?! Miller megtérésre hívó üzenete széles tömegeket kavart fel, és az apostoli idők óta nem látott ébredést indított el! A Jézus eljövetelét várók (adventisták) komoly önvizsgálatot tartottak, elrendezték kapcsolataikat embertársaikkal, és mindenüket odaszánták az evangélium hirdetésére. Ünnepeles komolysággal, tiszta lelkiismerettel várták Uruk megjelenését.

Jézus eljövetelének üzenete óriási ellenállást váltott ki a szervezett egyházak képviselőiből. Az Úr közelsége után vágyakozó, „megtévedt” lelkeket kigúnyolták, megfenyegették és kizárták a gyülekezetekből. Hatalmas próbát álltak ki azok, akik számára fontosabb volt a menny elismerése az emberek előtti népszerűségnél. Jézus tudta, min mennek keresztül, és e szavakkal bátorította őket:

*„tudom a te dolgaidat, íme, egy nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki be nem zárhat, és bár **kevés erőd van**, mégis megtartottad beszédemet, és **nem tagadtad meg az én nevemet**.” (Jelenések 3:8)*

1844-ben az adventisták várakozásai szertefoszlottak: Jézus nem jött vissza a várt időben. Csalódásuk leírhatatlan volt. Sokan elkeseredésükben visszatértek régi életükhöz, mások újra számítani kezdtek, de voltak közöttük néhányan, akik nem akarták megtagadni Istennel szerzett tapasztalataikat és a Jézus közelségében töltött

éveket. Bár a bekövetkező eseménnyel kapcsolatban tévedtek, Isten megáldotta őszinte keresésüket, és újabb világosságot árasztott rájuk.

A **nagy csalódás** után adventisták egy kis csoportja újra kutatni kezdte az Írásokat. Az 1844-re vonatkozó számítások szilárd alapon álltak, ugyanakkor rájöttek, hogy korábbi feltételezésük, miszerint a Dániel 8:13-14-ben szereplő szentély a Föld, nem volt biblikus. Felismerték, hogy a prófécia a mennyei szentély megtisztításáról szól, és azt is megértették, hogy az ítélet nem lezárult, hanem csak most vette kezdetét.

Állhatatosságuk jutalmaként Isten új üzenetet bízott erre a maroknyi csoportra, melyet a későbbi tanulmányokban részletesen megvizsgálunk majd. Tapasztalatuk ugyanakkor különös jelentőséggel bír a vég idején élők számára:

*„Mivel megtartottad kitartásra intő beszédemet, én is **megtartalak téged a megpróbáltatás idején**, amely az egész világra eljön, hogy megpróbálja a föld lakosait.” (Jelenések 3:10)*

Figyelemre méltó tény, hogy Jézus egyedül a filadelfiai gyülekezetnek ígér védelmet az egész világot megrázó, végső válság idején. Azok, akik 1844-ben kitartottak Jézus vezetése mellett, már régen elaludtak az Űrban, de Jézus megjelenésekor *ugyanerre a lelkültre lesz szükségük* azoknak, akik nem akarnak hajótörést szenvedni a hitben. Fontos továbbá komolyan vennünk Isten vezetését, amivel e mozgalom kialakulását igazgatta, és tovább építeni azokra az igazságokra, amelyeket az Úr napvilágra hozott általuk:

*„Eljövök hamar, **tartsd meg, amid van**, hogy senki el ne vegye koronádat.”* (Jelenések 3:11)

Az advent mozgalom egyik fő erénye az volt, hogy készek voltak félretenni előítéleteiket, és a reformátorok által meghirdetett Sola Scriptura – egyedül a Szentírás – alapelveit igyekeztek gyakorlatba ültetni. Isten így sok új világosságot tudott rájuk árasztani. Akik szeretnének eljutni a teljes igazságra, azoknak mindenkor **alázatos, tanítható, gyermeki lelkülettel kell viszonyulniuk Hozzá** és Igéjéhez.

Jézus két ígérete szól még Filadelfiához (v. 9,12). Mindkettő a bűntől teljesen megtisztult, végső győztesek csoportjával, a 144.000-rel azonosítja őket (Jelenések 14:1-6). Mivel Jelenések könyve hátralévő részének gyakori témája ez a csoport, többször is vizsztatérünk majd e részletekre.

Mielőtt azonban továbblépnénk az

utolsó levélre, tisztáznunk kell egy fontos kérdést. Ha valaki Jézus eljövetelekor üdvözülni szeretne, Filadelfiához kell tartoznia, mert Jézus csak nekik ígér védelmet a végső próbában. De *mit jelent Filadelfiához tartozni?* Semmiképpen nem egyház-szervezeti tagságot. Az 1844 előtti nagy advent ébredés idején – ami Filadelfia „első hulláma” volt – a Jézushoz ragaszkodók nem egy új egyházhoz csatlakoztak, hanem éppenséggel kikerültek a szervezett egyházakból, egyedül mennyei Urukkal kötve össze életüket. Jézus kijelentése rámutat arra, hogyan lehet valaki „filadelfiai”:

*„tudom a te dolgaidat, íme, egy nyitott ajtót adtam **eléd**, amelyet **senki be nem zárhat...**”* (Jelenések 3:8a)

1844-ben megkezdődött a vizsgálati ítélet és a megváltási tervet befejező munka, amit akkor csak egy maroknyi ember ismert fel. Ugyanakkor **az**

engesztelési nap tapasztalata – a teljes büntelenség – azóta is nyitva áll minden ember előtt. Jézus Filadelfiának adta a nyitott ajtót. Ha tehát valaki e nyitott ajtón át hitben

követi Jézust a mennyei szentek szentjébe, és élete teljes összhangba kerül az Ő szent jellemével, igényt tarthat mindazokra az ígéretekre, amiket Jézus e gyülekezetnek ígért. Isten eredeti terve az Ő Egyháza számára soha nem változott, és Ő most is a Vele való együttműködésre hívja *minden* gyermekét.

„Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek!”
(Jelenések 3:13)

7. Laodicea

Ha Isten műve Filadelfiával jut teljességre, miről szól Laodicea? A gyülekezet nevének jelentése: *megítélt nép*, és egy nagyon komoly figyelmeztetést tartalmaz a szeretetben meglankadt egyház számára. A laodiceai levél elsősorban az 1844-es nagy ébredés letéteményeseihez, az adventista egyházhoz szól, de a nekik szóló üzenet korunk egész kereszténysége számára tanulságos. Ezen üzenet megszívlelése sokak számára az utolsó esély lehet a megmenekülésre az ítélet lezárulása előtt.

Jézus népe Bírójaként mutatkozik be a laodiceai gyülekezetnek: „Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz bizonyosság...” (Jelenések 3:14b). Majd hozzáteszi: „...az Isten teremtésének kezdete”. Soha nem volt nagyobb jelentősége a teremtés hangsúlyozásának, mint most, materialista korunkban. Isten teremtő ereje azonban nem csak a fizikai világ megalkotásakor nyilvánult meg; a lelkek megmentését most is ugyanez a hatalom végzi:

„Azért ha valaki Krisztusban van, **új teremtés** az, a régiek elmúltak, íme, **újjálett minden**.” (2Korinthus 5:17)

Sajnos az evolúciós gondolkodás nemcsak a modern tudományos világképet határozza meg, hanem az ember Istenhez való viszonyát is. Nagyon sok keresztény most is úgy gondolja, hogy *Isten áldásainak elnyeréséért tennie kell valamit*: le kell győznie rossz szokásait, el kell jutnia a szentség egy bizonyos fokára – fejlődnie kell. Sokkal jobban bíznak saját erőfeszítéseikben, mint Isten végtelen szeretetében és kegyelme erejében. Ez a gondolkodás eltávolít Istentől:

„Azt mondja az ÚR: **Átkozott az a férfi, aki emberben bíz**ik, és testi erőre támaszkodik, **az ÚRtól pedig elfordul a szíve!**” (Jeremiás 17:5)

Ez Laodicea legfőbb problémája. Azt állítják, hogy hisznek Krisztusban, de valójában mégis inkább arra támaszkodnak, amit az ember megtehet, nem pedig arra, amire Isten hatalma képes. Jézus így jellemzi állapotukat és ennek következményét:

„tudom a te dolgaidat, hogy sem hideg nem vagy, sem forró. Bárcsak hideg volnál vagy forró! Így, mivel **langyos vagy**, sem hideg, sem forró, kiköplek a számból.” (Jelenések 3:15-16)

Laodicea a *langyos kereszténység*. Nem tagadná meg Istent nyilvánosan, de nem is buzog igazán az Úrért. Mivel ő maga sem ismeri Isten feltétlen szere-

tetét, mások felé sem tudja azt közvetíteni. Ha vannak is alkalmi felbuzdulások és nagyobb megmozdulások, a többség magatartása közömbös marad. Az Úr számára elfogadhatatlan ez a fajta „kereszténység”. Ahogy az ember kiköpi a langyos vizet, Jézus is úgy utasítja el őket az ítéletben:

„aki pedig megtagad engem az emberek előtt, azt én is **megtagadom** az én mennyei Atyám előtt.”
(Máté 10:33)

Miért ilyen szigorú az Úr? Laodicea helyzete nem azért olyan reménytelen, mert már nem térhet meg. Csak-hogy ez a gyülekezet egyáltalán nem akarja elismerni súlyos válságállapotát, ellenkezőleg, azt állítja magáról, hogy *gazdag, és semmire sincs szüksége* (Jelenések 3:17). Annyira el van telve saját „igazságával”, hogy képtelen megragadni Isten kegyelmét.

Tanulságos megvizsgálni, *hogyan jutott az adventizmus ebbe az állapotba*. Az 1844 előtti ébredés idején a Jézust várók hite és reménysége Mesterükre összpontosult. Isten Lelke hatalmasan munkálkodott bennük és általuk. A

csalódás után azonban Isten elvárásával kezdtek foglalkozni, és **figyelmük a törvény felé fordult**. Ettől azonban nem lettek buzgóbb keresztények. Mivel az Úr eljövedele ismét a távolba került gondolataikban, sokan ismét meg merték engedni maguknak a testi gondolkodást. Hogy fenn tudják tartani a rendet, és továbbra is hatékonyan hirdethessék különleges üzenetüket, kénytelenek voltak szervezetet létrehozni.

Megszívlelendő a mondás: „Mikor nem jön tűz a mennyből, az emberek gyufaszálakhoz folyamodnak.” Az Úr ebben az időben (1860-as évek) már nem munkálkodott közöttük olyan látványosan, mint kezdetben, ezért egyeztek ki emberi szükségmegoldásokkal.

Fontos észrevenni, hogy az egyházzá alakulást éppen a szeretet meghidegülése – a langyos állapot – indokolta. Amíg minden hívő Jézusra figyelt, szervezet nélkül is tökéletes egység uralkodott közöttük, és teljes összhangban haladt előre a munka. Amikor azonban hitük meglankadt, újra szükségük lett az emberi szabályozásra és a törvény rendszerére, amely általában egyházszervezetben és felekezetiességben ölt testet. A lelki hanyatlás ezen mechanizmusa az összes, Isten által indított mozgalomban megfigyelhető, az apostolok korától fogva a reformáción át, egészen a modern kori ébredésekig. Legfőbb ideje, hogy tanuljunk belőle!

Könnyen látható, hogy a laodiceai állapot nem csak az adventistákra jel-

lemző. Valójában az egész protestantizmus ettől szenved (lásd a szárdiszi levelet), csak hosszabb idő óta. Nem azon múlik, hogy valaki laodiceai állapotban van-e, hogy melyik egyházban van és melyik hitvallást tekint magára nézve kötelező érvényűnek. A különbség ott kezdődik, hogy valaki a **Lélek uralma alatt áll-e vagy sem**. Amíg valaki nincs a Lélek uralma alatt, addig a törvény uralma alatt áll, akármit is gondol. A törvény pedig halálra ítél (2Korinthus 3:6,9)!

Ebből az állapotból csak egyetlen kiút létezik, erről beszél Jézus a továbbiakban:

*„Azt tanácsolom neked, hogy **vég** **tőlem** tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy, és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne látszódjék ki szégyenteljes mezítlenséged, és szemgyógyító írral kend be a szemedet, hogy láss.” (Jelenések 3:18)*

Az ókori Laodicea gazdag kereskedővárosként *fekete gyapjútermékeiről* és *szemgyógyító kenőcséről* volt híres. Az Úr ítélete szerint azonban **az ember saját erőforrásai önmagukban értéktelenek**. Az Isten művében való hatékonyság egyedül Jézustól származik. Ehhez azonban Pálhoz hasonlóan le kell mondani saját igazságunkról:

*„De amik nekem egykor **nyereségek** voltak, azokat **kárnak ítélt**em Krisztusért.” (Filippi 3:7)*

Amivel Laodicea büszkélkedik, éppen annak van legnagyobb hiányában:

- Kipróbált arany = Jézus győztes hite
- Fehér ruha = Jézus igazságossága
- Szemgyógyító ír = Jézus evangéliuma

A legszomorúbb és legfájdalmasabb talán az utolsó pont. Minden keresztény elismeri, hogy nincs olyan hite mint Jézusnak, és élete sem hibátlan. A felekezetük által hirdetett evangéliumról mégis mindenki azt nyilatkozza: „...de nálunk van az *igazság!!!*” Mekkora tévedés! Még ha valaki a teljes igazságot hirdeti is, de önmagára nem alkalmazza, akkor semmit sem használ neki! Jézus azt mondja: „*Vég tőlem!*” Az igazi evangéliumot nem lehet könyvből megtanulni, csak a Jézussal való személyes kapcsolatból. Amíg nem ismeri valaki Jézust személyesen, semmit sem tud az evangéliumról. Ó, bárcsak minél hamarabb megértenék a keresztények, hogy **Jézus a minden, a minden, a MINDEN!**

Jézushoz nem lehet hozzáadni semmit! És elvenni sem kell belőle semmit. Őbenne lakik az Istenség egész teljessége testileg, és ha megtaláltad Őt, mindent megnyertél Vele, és *teljes vagy Őbenne* (Kolossé 2:9-10). Ha lanygos vagy, keresd az Urat, a Vele való forró szerelmet, és térj vissza Hozzá! Ha még nem ismered Jézust, keresd az Urat, szerelmesedj Bele, és Ő egészen betölti életedet! Ha Jézussal jársz nap mint nap, boldog vagy, ápolod a szerelmet és növekedj benne!

Ez az igazi kereszténység titka. „Végy tőlem!” – hív az Úr.

*„Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: Légy buzgó tehát, és térj meg! Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek, **ha valaki meghallja a hangomat, és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorázom, és ő énvelem.**” (Jelenések 3:19-20)*

Bár Laodicea a végső megkeményedés útján halad, mégsem teljesen reménytelen az állapota. Isten könyörülő minden megtérő gyermekéhez. Ha meg is szomorítja a szívet feddő üzenetével, azért teszi, mert szeret, és nem akarja, hogy bárki is elvesszen. Ha meghallottad hangját, adj hálát hívásáért, és nyisd meg szívedet Előtte! Lépj élő közösségbe Jézussal most, hogy amikor megjelenik dicsőségében, ne tolvajként lépjen meg, hanem barátként üdvözölhesd Őt!

*„Aki győz, megadom annak, hogy velem együtt üljön az én trónomon, **amint én is győztem**, és Atyámmal együtt ülök az ő trónján.” (Jelenések 3:21)*

Jézus befejező ígérete bátorító: van megtérés Laodiceából. Ha valaki megfogadja tanácsát, ebből az állapotból is megszabadulhat, sőt, teljes győzelmet arathat a bűn felett (lásd a filadelfiai levelet). Dicsőség az Úrnak végtelen kegyelméért!

Múlt, jelen, jövő

Végigértünk Jelenések könyve hét levelén, mely az újszövetségi Egyház teljes történelmét és minden irányzatát felöleli. Az egyes levelek témája összefoglalva:

1. Efezus (I. század – apostoli kereszténység)
2. Szmirna (II-III. század – mártírok egyháza)
3. Pergamon (IV-VI. század – a nagy hitehagyás)
4. Thiatira (VI. századtól – reformáció és katolicizmus)
5. Szárdisz (XVII. századtól – halott protestantizmus)
6. Filadelfia (XIX. század elejétől – advent ébredés és a győztes Egyház)
7. Laodicea (XIX. század közepétől – elbizakodott adventizmus és langyos kereszténység)

Míg Jelenések könyvének ez a része minden kor kereszténye számára tartalmazott aktuális üzenetet, a folytatás kimondottan azoknak szól, akik az idők végén élnek, és Isten befejező művében részt szeretnének venni. Isten bő áldása kísérjen ezen üzenetek tanulmányozásában és Jézus Krisztus még gazdagabb megismerésében! Az Úr közel! ■

Sánta János

Bevington naplója IV.

Megéri Istenre figyelni

3. fejezet (folytatás)

Az odvas fatörzsben

Ohioiban voltam egy összejöveten, amikor egy fűrészárúkkal kereskedő férfi odajött hozzám:

– „Ó, kérem, tartson nálunk is egy ilyen összejövetet!”

– „Nos, uram, merre lakik?” – kérdeztem.

– „22 mérföldnyire (kb. 35 km) innen” – felelte.

Imádkoztam, és némileg készítve éreztem magam, hogy fontolóra vegyem a dolgot. Elkértem tőle az ottani gyülekezetvezetők nevét, kettőt adott meg. Az összejövetel után kimentem az erdőbe imádkozni, hogy megtudjam, mi Isten akarata. Első benyomásom az volt, hogy mennem kell, de úgy tűnt, nagy nehézségekbe fogok ütközni. Elhatároztam, tovább várok az Úr előtt az odvas fatörzsben, mert okvetlenül biztosra akartam menni. Még 48 órát maradtam kényelmes szállodámban – összesen 120 órát töltve ott –, hogy egyenesen a főhadiszállásról kapjam az utasításokat. Ámen!

Megéri alaposnak lenni, amikor Istenhez közeledünk, illetve Rá figyelünk. Sokan ezen a ponton tévesztenek

célt: hirtelen döntéseket hoznak, amikor megfontoltan kellene lépniük. Knapp testvér tanította, hogy benyomásaink tízből kilencszer Sátántól származnak, ezért olyan fontos, hogy várjunk, elcsendesedjünk, és eljussunk abba az állapotba, hogy Isten ténylegesen beszélni tudjon hozzánk.

A bizonyíték

Ahogy tehát Isten akaratát kutattam, világos bizonyítékot adott arra nézve, hogy el kell mennem erre a helyre. „No de mi ez a bizonyíték?” – kérdezhetné. Olvasd csak tovább, és egész listát találsz!

Miután sikerült igazán elcsendesednem, és nem volt több zavaró tényező, az Úr megmutatta nekem az ösvényt, amelyen végig kell mennem. Láttam egy facsoportot és egy járatlan utat, amely balra fordult, majd levezetett egy iskolaépülethez. A főút és e kis mellékút között kisebb ligetek voltak, alacsony fákkal. Az iskolaépület egy lejtőn állt, mögötte patak folyt, hátrébb pedig egy nagy kukoricatábla terült el. Távolabb egy nagy tanyaépület állt, istállóval, csűrrel és szélmalommal. Erre azt mondtam: „Ámen! Uram, ez elegendő bizonyíték!”

Az első akadály

Kikászálódtam a fatörzsből, visszatértem szállásadóimhoz, és elmondtam nekik, hová indulok. Miután megebédeltettek, nekivágtam a 35 km-es útnak – gyalog, két nagy, nehéz bőrönddel, amelyek árusítandó könyvekkel voltak tele. Naplementére egy házhoz értem és inni kértem. Néhány szórólapot adtam nekik és beszéltem a megváltásról a házigazdával, majd elmondtam, merre tartok. Egészen sötétedésig beszélgettünk a megváltásról. Nagyon szívemre helyeződött e házaspár lelki sorsa, de nem tudtam, náluk tölthetem-e az éjszakát. A férfi azonban határozottan kijelentette: „Ma éjjel nálunk alszol!”

Másnap reggel pedig így szólt hozzám:

– „No, hallgass rám! A hely, ahova indultál, semmi biztossal nem kecsegtet. Ismerem azt az embert, akihez tartasz, német származású. Itt az út végén viszont van egy imaház, ahol jelenleg nincs se vasárnapi iskola, se istentisztelet. Ha nálunk maradsz, a legjobb szobát adom neked ebben a házban, és bármikor imádkozhatsz! Tarts most itt egy összejevetelt, és csak utána menj tovább, hiszen úgysem vagy időponthoz kötve!”

Ez az ajánlat meglehetősen ésszerűnek és logikusnak tűnt. Sátán csapdái pontosan ilyen rafináltak, és mily sokan bele is sétálnak! Ebből is látszik, hogy érdemes volt dűlőre jutnom

imában az ügy kapcsán. Sátán jó eséllyel eltérített volna a céltól, ha nem töltök órákat abban az odvas fában – egészen addig, amíg teljesen érthetővé nem vált számomra Isten akarata. Igen, megéri kivárni a világos, egyértelmű utasításokat, még ha az 120 órát is vesz igénybe!

Így a házigazdának azt feleltem, hogy most tovább kell mennem, de visszajövet esetleg megállhatok. Ő továbbra

is marasztalt volna, ugyanis tudta, milyen nehéz és kudarcos terepre készülök, és ha maradnék, legalább biztos helyem lenne. Én azonban továbbindultam.

Baljóslatú előjelek

Útközben szórólapokat osztogattam a járókelőknek, és amikor már keve-

sebb mint 15 km-re voltam az iskola-épülettől, azt is elmondtam az embereknek, hová megyek és miért. Egy asszony kételkedő arckifejezéssel válaszolt:

– „Ó, bárcsak sikerülne összehozni egy összejövetelt és egy vasárnapi iskolát azon a helyen! Az ottaniak egyre reménytelenebb helyzetbe kerülnek. Rettentő istentelenek és gonoszak: szombat esténként kimennek az erdőbe, kártyáznak, játszanak, sört isznak, verekszenek, kakasviadalokra fogadnak, és így szórakoznak egész hétfő reggelig! Ó, bárcsak Ön tudna valamit tenni, de...”

Ó, hányan elakadnak ezen a „de” szócskán! Én mindenesetre továbbmentem és körülbelül 6 km-re a céltől megálltam egy helyen inni. Adtam szórólapokat és elmondtam a családnak küldetésemet. Az asszony leült és azt mondta:

– „Ó, remélem, Ön tud valamit kezdeni azokkal az emberekkel, mert olyan gonoszak ott a völgyben, hogy gonoszságuknak az egész országban híre ment. Látja azt a kislányt a kertben? Még csak 13 éves, és ő az egyetlen élő gyermekem. Ezen a nyáron a férjem minden szombaton elment az erdőbe a kőházakhoz, ahol játszanak, káromkodnak, dohányt rágnak, dohányoznak és mindenféle szennyes történetet mesélnek. Ráadásul a lányt is magával viszi, hogy főzzön nekik, de az ártatlan fel sem fogja, milyen veszélyben van, sőt, még élvezi is a dolgot.”

– „Mindent megtettem azért, hogy megvédjem” – folytatta – „a szomszédoktól is kértem segítséget, hogy megtörjük ezt a pokoli varázst. De sajnos a férfiak mindnyájan benne vannak, és örülnek, ha ott van a lányom, hogy főzzön nekik. Majdnem belezavarodok, hogy szombaton elmennek délután egy órakor és csak hétfőn jönnek vissza. Gyakran csak éjszaka érnek haza és addig a teljes állatállományról nekem kell gondoskodnom.”

Újabb kísértések

Továbbmentem imádkozva és szórólapokat osztogatva. Elfelejtettem megemlíteni, hogy volt egy másik hely is, ahol marasztalni akartak, hogy tartsak összejövetelt egy elhagyott baptista imaházban. E két lehetőség fontossága majd a későbbiekből fog kiderülni. Minél tovább haladtam, annál jobban nőtt a terhem.

Nemsokára egy házaspárral találkoztam – nekik is adtam szórólapot. Megkérdezték, mi járatban vagyok, s miután elmondtam, a fejüket csóválva továbbindultak. Pár lépés után azonban megálltak és így szóltak:

– „Hát, nagyon fel kell pezsdítened azokat a völgyeket, ha nem csak az idődet akarod fecsérelni! Rémisztő alakok vannak azon a környéken!”

– „Az ilyenekért jött el Jézus!” – feleltem.

– „Igen, persze. De ha tudnád, amit mi, sohasem mennél oda. Sokan próbálkoztak már ott, de mindnyájan el-

buktak, a hely pedig csak egyre gonoszabbá vált utánuk.”

Ahogy ballagtam tovább, gondolkodtam és imádkoztam:

– „Ó, Istenem, ez a Te munkád, mit jelentsen mindez?”

– „Mi közöd hozzá, te kövess engem!”

Mindössze ennyi vigasztalást kaptam. De elég is volt! Dicsőség drága nevének! Az előző férfi azonban nem nyugodott bele a dologba, ismét visszafordult, és elém állva így szólt:

– „Mi annak a völgynek a másik oldalán lakunk. Adunk neked egy jó szobát, ennivalód is lesz bőven, és biztonságban leszel. Amott, az iskolaépületnél sötét kilátások várnak rád. Ám ha valahol ezen a földön szükség van összejövetelre és vasárnapi iskolára, akkor az a *mi* környékünk! Anyagilag is gondoskodnánk rólad – azon a helyen viszont egy fillérre se számíthatsz!”

Nem rossz ajánlat, ugye? Csakhogy én nem ezt a helyet vettem célba. Megköszöntem a férfinak a kedves felajánlást és azt mondtam:

– „Majd ha ott elvégzem a dolgom, visszafelé esetleg bejöhetek.”

– „Kiskanállal kell majd összeszedni téged, mire kijutsz onnan,” – felelte – „ha egyáltalán túléled!”

Nekem azonban parancsom volt, amit még az odvas fánál kaptam. Úgy döntöttem, inkább Istenre hallgatok, még ha ez kockázattal jár is.

Közel a célhoz

Nemsokára megpillantottam egy alig észrevehető ösvényt, amely balra kanyarodott. Ahogy jobban megnéztem, azonnal felismertem, hogy ez az a hely. Minden pontosan úgy volt, ahogy láttam: egy gyémánt alakú facsoport, és az iskolaépülethez vezető ösvény. Túltekintettem az iskolaépületen: ott volt a patak és a kukorica-tábla, mögöttük távolabb pedig a tanyaépület és a nagy istálló a szélmalommal.

„Megérkeztem hát!” – mondtam magamban. Keresztülmentem a facsoporton és megpróbáltam kinyitni az iskola ajtaját, de zárva volt. Elindultam az épület mögé, amit olyan gáz-tenger vetett föl, hogy ki sem látszotam belőle. Ott arcra borulva dicsértem Istent, hogy épségben idevezetett, pontosan arra a helyre, amit 35 km-rel távolabb megmutatott abban az odvas fatörzsben.

– „Atyám, olyan hálás vagyok, hogy megszabadultam ellenségeimtől, akik el akartak téríteni a Te utadról! Ó, drága Uram, annyira örülök, hogy lehetővé titted, hogy addig imádkozzam, míg egyértelmű utasítást nem kapok! Köszönöm, hogy annyira megerősítettél, hogy e hatalmas óriásokkal is szembe merjek szállni, noha ők bunkójukat lóbálva igyekeznek megfélemlíteni! És Te őrzöl meg, hogy karcolás nélkül járhattam végig ezt az utat!”

Orcámra borulva dicsértem Istent egy ideig, hálát adva Neki, míg dicsősége

annyira betöltötte lelkemet, hogy fel kellett kelnem és szaladnom. Délelőtt 10 óra körül hagytam el azt a helyet, és megállva a következő háznál, szétosztottam néhány szórólapot. Megkérdeztem, R___ úr hol lakik. A háziasszony megmondta, hogy a második ház a jobb oldalon. Megköszönve készültem továbbmenni. Az asszony azonban kérdésével megállított:

– „Mondja csak, Ön nem prédikátor véletlenül?”

– „De igen, asszonyom”
– feleltem.

– „És összejövetelt akar tartani az iskolaépületben?”

– „Igen, úgy tervezem” – válaszoltam.

– „Ó, bárcsak sikerülne Önnek, de...”

Már megint ez a „de”! Csakhogy én nem a „de” szóra alapozok, úgyhogy tovább is mentem.

A kulcsembert

Nemsokára megláttam a házat és a nagy istállót a bal oldalon. Egy jól megtermett fickó éppen gazt kapált a zöldségeskertben, mert olyan sok eső esett, hogy nem tudta a kukoricaföldjét felszántani. Böröndjeimet letéve köszöntöttem őt. Felnézett és szívélyesen üdvözölt.

– „Ön R___ úr?” – kérdeztem.

– „Igen, mit akar?”

– „Nos,” – feleltem – „én szentség-evangélista vagyok.”

Mielőtt befejeztem volna a mondatot, az ember felegyenesedett és a kapanyélre támaszkodva ezt mondta:

– „Az meg miféle?!”

– „Hát szentség-evangélista!” – válaszoltam.

– „Sokféle evangélistát láttam már,” – folytatta kérdően – „de ilyen nevű szerzettel még sosem találkoztam.”

– „Nos, uram, akkor jöjjön ide és nézzen

jól a szemébe ennek a szentség-evangélistának!”

Miután kijött a kerítéshez, megkérdezte:

– „Mit akar tőlem?”

– „Szeretnék bejutni az iskolaépületbe, aminek ön a gondnoka. Tartanék néhány összejövetelt, hogy megmeneküljön pár lélek és létrejöjjön egy vasárnapi iskola.”

– „Nos, tisztelt uram, szívesen kinyitnám az ajtót, hogy beengedjem Önt e jó ügy érdekében, de nem fog menni. A pocsolyában tekergő kígyótól kezdve a trónján ülő óriásig mindenfélét elmondtak arról a helyről,

csak nehogy kinyissam azt az ajtót is-
tentiszteletre, a padokat ugyanis szét-
ette a szű. Nagyon sajnálom, de nem
nyithatom ki, pedig a feleségem biz-
tosan nagyon örülne, még segítene is.
De sajnos nem tudok mit tenni. Min-
denesetre éppen ebédidő van, úgy-
hogymenjünk ebédelni.”

Bementünk a házába. A feleségének
nagyon rosszul esett, hogy John nem
volt hajlandó kinyitni az iskolaépület
ajtáját. Nem beszéltek semmit a férj
hatalmáról és tekintélyéről, de az ösz-
szejövetel azon a bizonyos ajtón mú-
lott és ez volt az elkövetke-
zendő kilenc nap legfőbb
szereplője. Ebéd után a
férj ezt mondta:

– „Uram, 3-4
hétrel ez-
előtt lent
voltam a
malomban, és
egy jó bará-
tom, aki egy
másik úton
lakik, mond-
ta, hogy ők
éppen most
fejezték be az új isko-
laépületet. Megkért, hogy ha összefu-
tok egy prédikátorral, küldjem már
át, mert ők szeretnének összejövele-
ket tartani és vasárnapi iskolát indíta-
ni.”

Miközben kikísért a tornácra, folytat-
ta:

– „Annak a helységnek a neve:
Pumpkin Hollow. Visszamegy végig

az úton, és az első pár útjelző oszlop-
nál balra fordul. Ott átmegy a völ-
gyön, fel a dombra, majd végig az
úton a következő völgyig, egy faso-
ron. Az egész kb. öt kilométer. Nekem
mennem kell, remélem, jól érzi majd
magát Pumpkin Hollowban!”

Az elcsendesedés hosszú útja

Miközben újra kezembe vettem a tás-
kákat, belegondoltam: „Hm... Pump-
kin Hollow. Csakhogy nekem nem ez
az úti célom!” Ahogy elindultam az
úton, felfohászokodtam:

– „Uram, hová me-
gyek?”

– „Mi közöd hoz-
zá, te kövess
engem!” –
ez volt az
egyetlen vá-
lasz.

Úgyhogy men-
tem tovább, míg
csakhamar elér-
tem egy hosszú
dombhoz, ami
jobb oldalt hú-
zódtott végig. A

hang ezt mondta:

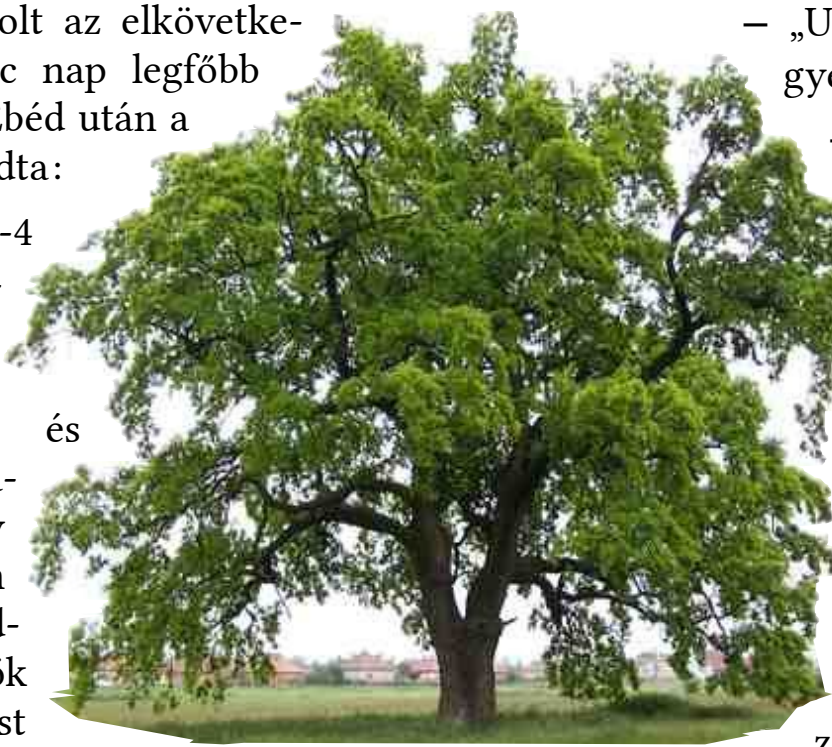
– „Ezen az ösvényen menj!”

Két bőröndömmel felpakolva neki-
vágтам az óriási hegynek.

– „Uram, hova a csudába megyek?”

– „Mi közöd hozzá?!”

Felmentem, de nem tettem fel több
kérdést. Végül elértem a csúcsot és
egy nagy tölgyfa alatt letettem a bő-

röndöket. Erre ugyanaz a hang megszólalt:

– „Ez az a hely!”

Emlékeztetőül mondom, hogy az összejövetel akadály a zárt ajtó volt. Ott maradtam tehát a fa alatt 9 nap és 9 éjjel. Semmi ennivalóm nem volt, de nem is kívántam enni, mert az ajtó kinyitása rettenetes teherként nehezedett rám. Tudtam, hogy Isten küldött oda, hogy összejövetelet tartsak, de Sátán akadályt gördített az utamba.

Az én dolgom most az volt, hogy kiimádkozzam az ajtónyitást. Betörni ugyanis nem lett volna értelme, ha pedig hagyom az egészet és feladom, azzal engedetlenné válok az Úr iránt, semmibe véve az Ő akaratát és utasítását. „De miért kellett 9 nap a válaszhoz?!” – kérdezhetnéd. Egyszerűen azért, mert hamarabb nem tudtam kellőképpen elcsendesedni!

Az első 24 óra után Sátán elém állt és elkezdett érvelni. Szinte mindennap meg kellett vele küzdenem. Felhozta Pumpkin Hollow-t, ahol sokkal jobb helyen lennék, mint e fa alatt – itt aztán úgy megfázom, hogy idén semmilyen összejövetel nem lesz, sőt, a végén idő előtt a sírban kötök ki... Az eső háromszor esett, míg a fa alatt vártam az ajtó megnyílását. Egyik kifogás a másik után jött, 8 nap és 8 éjszakán át. A 9. napra viszont kezdtem érezni, hogy sikerült elcsendesedni. A nap ötödik órájában felemelkedtem orcámról, és a Bibliát magasba tartva

dicsőítettem Istent, hogy az ajtó ki fog nyílni! Kijelentettem:

– „Nos, Ördög úr, ha sikkad még valamilyen érv a pokolban, most aztán elő vele!”

Az összes felsorolt ellenvetését leszereltem az Igével. És bizony nem is tudott előállni egyetlen újabb kifogással sem – a pokol összes erőforrását kimerítette rajtam, míg teljesen ki nem fulladt!

A győzelem kapujában

Ezután ismét orcámra borultam. Bizonyosságot éreztem, hogy közel vagyok az ajtónyitáshoz. Dél körül kezdtem ténylegesen elcsendesedni, és ó, mennyire vágytam csendességben maradni! Sokszor még a lélegzetemet is visszatartottam inkább, ahogyan haladtam a cél felé, egészen addig, amíg a tüdőm már levegőért reszketett. Amikor éppen úgy éreztem, hogy közel vagyok a célhoz, visszatartottam a lélegzetemet, hátha megragadhatnám. Máskor meg a levegővétel okozott nehézséget. Úgy éreztem, hogy összezsugorodom, jobban és jobban, egészen addig, amíg már csak egy ujjnyi kis féregnek láttam magamat.

Nagyon óvatosan azt suttogtam, hogy „Dicsőség”. Ezt megismételtem és amikor láttam, hogy ezáltal nem csúszik ki lábam alól a talaj, bizonyosságot éreztem, hogy a győzelem közel. Délután 14:15-re pedig teljesen elcsendesedtem, és kimondtam:

– „Uram, most nyisd meg azt az ajtót!”

Hirtelen hallottam, hogy egy kulcs fordul a zárban és láttam az ajtót kinyílni. Ahogy feltárult, félkör alakban feldörzsölte a padlót. Ekkor ezt mondtam:

– „Ó, dicsőség, nyitva van!”

De mivel kezdettől – az odvas fatörzstől fogva – gyanítottam, hogy ez az összejövetel kemény menet lesz, úgy éreztem, jogomban áll Gedeonhoz hasonlóan kettős megerősítést kérni. Ismét orcámra borultam és az mondtam:

– „Uram, ahogy Te kétszer is válaszoltál Gedeonnak, velem is úgy tégy!”

Lecsillapodtam és 15 perc múlva ugyanolyan parány voltam, mint nem sokkal azelőtt. Öt perc sem telt el, és ismét hallottam ugyanazt a jelet, amit azelőtt, és tisztán láttam a súrlódás nyomát a padlón. Felugrottam és az órára néztem: 14:35 volt. Felállva dicsőítettem az Urat a 9 napos küzdelem után csodálatos győzelméért.

Isten megteszi a maga részét

Felkaptam a bőröndöket és elindultam lefelé a hegyről. R___ úr most is a veteményesben dolgozott, és amint meglátott, üdvözölt:

– „Lám-lám, mi újság Pumpkin Hollowban?”

Nem válaszoltam semmit.

– „Úgy látom, jól érezte magát” – folytatta.

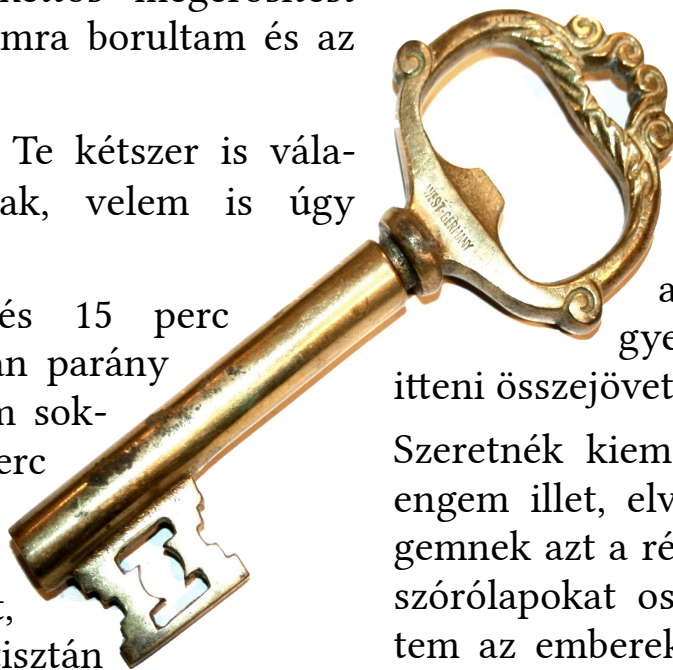
– „Igen, nagyszerűen!” – válaszoltam.

– „Tudtam én, hogy úgy lesz! Éppen ebédeltünk, menjen fel a házba és egyen valamit!”

Amikor felmentem, a felesége köszöntött:

– „Annyira örülök, hogy látom Önt! Amíg ebédeltünk, Johnnak háromszor is fel kellett állnia az asztaltól, hogy felvesse a telefont, mert az itteni összejövetel kapcsán keresték.”

Szeretnék kiemelni pár dolgot. Ami engem illet, elvégeztem a kötelességemnek azt a részét, hogy egész úton szórólapokat osztogattam, és hirdetem az embereknek az összejövetelt. Ezáltal Istennek volt valami alapja, hogy elkezdjén munkálkodni. Amint odaértem a fához, az Úr arra kezdte készíteni ezeket az embereket, hogy telefonálgassanak R___ úrnak az összejövetel kapcsán. Amikor aztán kezdtem elcsendesedni ott a fa alatt, Isten egyszerre három embert is felindított, hogy hívják fel őt, és szorgalmazták az ottani összejövetelt. Végül a férj megelégette a dolgot, és miután letette a harmadik, ebédjét megzavaró telefont, azt mondta feleségének:

– „Asszony, hogy van Nance?”

Nance egy foltos képű kanca volt, amely ugyan két héttel azelőtt megnyomorodott, de akkor éppen kint volt a legelőn.

– „Miért?” – kérdezett vissza a feleség.

– „Úgy gondolom, rendbe jött, mert láttam őt futkározni meg ágaskodni, éppen ebéd előtt. Hívd Frankot [a 10 éves fiuk] és mondd neki, hogy nyergelje fel a lovat, menjen el Pumpkin Hollowba. Mondja meg a prédikátornak, hogy amint végzett odaát, jöjjön vissza hozzánk!”

Ez a mondat pontosan akkor hangzott el, amikor imádságban a zár fordulását hallottam, és láttam, hogy az ajtó kinyílik és nyomot hagy a padlón stb.

Sokan kérdezik: „Mi a bizonyosság?” Nos, íme egy kézzelfogható bizonyosság – egy bizonyíték –, hogy könyörgésem meghallgatásra talált! 9 napon át imádkoztam, hogy megnyíljon az ajtó, és amint R___ úr beleegyezését adta, Isten is akkor adta nekem a bizonyosságot. Nyugodtak lehetünk afelelől, hogy amikor bizonyosságot kapunk, az kielégítő lesz.

A nyitott ajtó még nem telt ház

Miután elpusztítottam a finom ebédet, a háziasszony átadta nekem a kulcsot, hogy menjek el az iskolaépülethez, és szellőztessem ki. Ők addig körbetelefonálnak a környékelieknek, hogy ma este összejövétel lesz. Ahogy elmentem a veteményes mellé, R___ úr utánam szólt:

– „Valószínű, hogy csak asszonyok és gyermekek lesznek az összejöveten; mi, férfiak rókalesen leszünk, ugyanis mostanság rókák pusztítják a tyúkjainkat. Szerveztünk egy rókaklubot és engem választottak kapitányukká. Sok pénzt költöttünk kutyákra – van vagy 20 –, és mind a 30 legény együtt megy minden este. Úgyhogy férfiakra ne számítsen az összejöveten, de talán lesz egy-két asszony meg gyerek...”

– „Rendben van, R___ úr, nálam van a kulcs, ez most a legfőbb dolog.”

Lementem nagy izgalommal, hogy lássam azt a félkör alakú dörzsölést a padlón, amit az ajtó okoz. Elfordítottam a zárban a kulcsot, kinyitottam az ajtót, ami felkarcolta a padlót félkör alakban, pontosan úgy, ahogy korábban láttam.

– „Ó, dicsőség Istennek!” – mondtam.

Csak álltam ott, könnyezve, nevetve és kiáltozva egy órán át. Annyira boldog voltam, és azon örvendeztem, Isten milyen részletesen megmutatta nekem előre ezeket a dolgokat – mindezt csak azért, hogy bizonyosságát adja, jó úton vagyok.

Ezután magamra zártam az ajtót és arcra borultam egy cipős polc mögött. Hajtóvadászatot indítottam a szervezett rókaklub ellen. Semmi másért nem imádkoztam délután 4-től este fél 8-ig, csak azért a harminc megtéretlen férfiért, akikért Isten elküldte az Ő Fiát.

Rókaklub-kórus

Este 19:30-kor aztán nagy lármát hallottam odakint: kutyák ugattak, az emberek hangosan beszélgettek. Hallottam, hogy a kapitány ezt kiáltja:

– „Gyerünk, fiúk, nézzük meg, mit csinál ez az ember odabenn!”

Mind a harmincan leszálltak a lóról, kikötötték lovaikat, és kb. 19:45-kor egyszerre bevonultak. Orcámról felkelve, kezét ráztam mindegyikkel, és egyúttal adtam is mindnek egy szép, új énekeskönyvet.

– „Nos, akkor énekeljünk néhány éneket!” – kezdtem.

– „Nem maradunk, csak néhány percet!” – szabadkozott a kapitány.

– „De addig is énekelnek egyet velünk!” – válaszoltam.

Meghajtottam a fejem és megkérdeztem az Úrtól, melyik éneket énekeljük először, mert úgy éreztem, minden az első éneken múlik. A Lélek válasza erre a „Lesz-e majd csillagos koronám?” kezdetű ének volt. Nos, ha rólam van szó, biztosan nem ezt az éneket választottam volna a sok jelenlévő bűnösre való tekintettel, de nem mertem ellenkezni. Mikor bejelentettem az éneket, a kapitány hangosan helyeselt: „Igen, ez az!”

Mindnyájan pontosan ezt akarták, és bizony énekelték is ám! A kapitányt felkértem, hogy vezesse az éneklést, ő pedig nemcsak hogy jól énekelt, de rendesen be is lelkesült rajta. Mire véget ért az ének, a terem is megtelt.

Ezután egy másik éneket választottam, mely szintén közkedvencnek bizonyult!

75 énekeskönyvet osztottam szét és láttam, hogy még a gyermekeknek is volt könyvük. Hát még milyen lelkesen énekeltek! Ez az énekszolgálat – imámra válaszként – fel is oszlatta a nagy rókaklubot. A prédikálást 20:30 előtt el se tudtam kezdeni, akkor is csak 30 percet beszéltem, és ezután ismét énekszolgálat következett – a kapitány vezetésével. Ezt mondtam neki:

– „Nos, kapitány uram, arra szeretnénk Önt kérni, hogy a továbbiakban is vezesse az éneklést, és az énekeket előre válassza ki a gyülekezeti alkalomra. Sőt, mi lenne, ha holnap este már 7 órakor itt lennének kicsit be-melegíteni?”

Ez kedvükre való volt és szó sem esett többé a csirketolvajokról.

Megtérő bűnösök

Hogy ezután mi történt, azt már nem fogom ilyen részletesen elmondani. Elég annyi, hogy az összejövetel 9 hétig tartott. A 4. estén a kapitány igehirdetés után előre jött és könnyes szemekkel így szólt társaihoz:

– „Fiúk, kell nekünk ez az üdvösség, szükségünk van rá! Gyerünk, ragadjuk meg!”

A teljes csapat – mind a harminc férfi – előrejött, és nekifeküdt az imádkozásnak. Éjfélkor a kapitány felpattant; ő küzdötte át magát elsőként imában, ugrándozva és kiáltozva örvendezett.

Ezután a sorok közt fel-alá járva prédikált 29 társának, akik reggel 4 óráig sírtak és imádkoztak. Közülük még hárman átjutottak; és rajtuk kívül még három asszony is, azon 7 asszony közül, akik szintén előrejöttek.

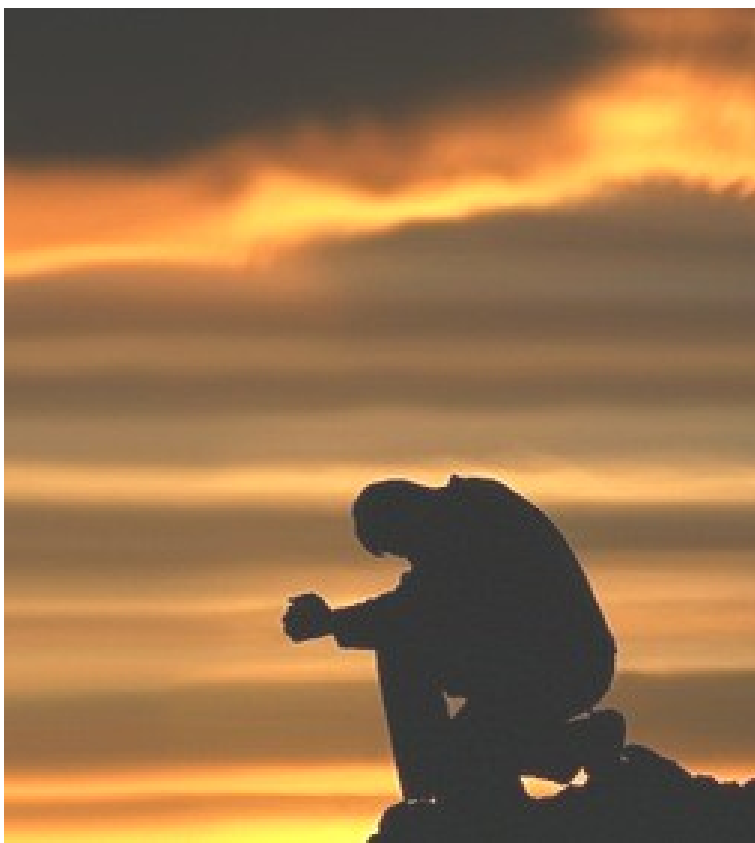
A kapitány felesége is kereste a megszentelődést. Az egész környéken ő volt az egyetlen újjászületett lélek az összejövetel kezdetén. Összességében több mint kétszázan térdeltek az oltár elé és legtöbben át is küzdötték magukat imában. Nem volt nehéz ráirányítani őket az egyenes útra, onnan pedig már könnyű átjutni. Érdekes lenne felsorolnom azt a sok szokatlan eseményt, ami történt. Sokan mondták:

– „Ó, mi lett volna, ha Bevington elbukik ott a fa alatt!”

Szóval, megéri figyelni Istenre, még olyankor is, amikor az út ködösnek látszik, és nem értjük, mi miért történik.

Befejezetlen munka

A közösség épített egy nagy gyülekezeti termet, és arra kérték, folytassam az ottani munka vezetését. Valószínűleg ezt kellett volna tennem, azonban túl sok meghívásom volt. Megígértem, hogy gyakran meglátogatom majd őket, és ezt be is tartottam.

Néhány évvel később azonban egy éles eszű, „okos” prédikátor került oda, aki kezébe vette a gyülekezet megszervezését. Ennek eredményeként három éven belül egy megszentelődött férfi vagy asszony sem maradt azon a he-

lyen. Az egyetlen kivétel a kapitány felesége volt, aki mindvégig hűséges maradt, és a megszentelődést prédikálva halt meg. ■

G.C. Bevington

A következő számban két további példát olvashatunk arról, hogy megéri Istenre figyelni, és ragaszkodni vezetéséhez – minden látszat ellenére.

Miből, mennyit, miért?

Táplálék-piramis

Gyakran kérdezzük magunktól, mit együnk? „Úgy ennék valami finomat, de mit?” Sokakat furdal a lelkiismeret, mert megkívánnak ezt is, azt is – pedig hallották, tudják, hogy nem egészséges, mégsem tudnak uralkodni szokásaikon, a hagyományos ételektől való függésükön. Megint mások azt gondolják, hogy a szervezetüknek arra van szüksége, amit az ízlésük diktál. Az eredmény: rossz közérzet, megromlott életminőség, túlsúly, szegényérzet, állandó emésztési problémák, elkeseredettség, lelki panaszok, leépülés.

Csak a természetes körülmények között termelt növényi élelmiszerek fogyasztása biztonságos. Szervezetünket Isten a teremtéskor növényi táplálék feldolgozására alkotta, ezért testi és szellemi működésünk ideális üzemanyagai a tiszta vízen kívül a gyümölcsök, zöldségek, gabonafélék és az olajos magvak. Az állati és az iparilag feldolgozott élelmiszerek fogyasztása felborítja szervezetünk finom működését; és a nehezen emészthető, kémiaileg szennyezett, mesterséges táplálék beteggé tesz bennünket.

Kezdetben ember és állat növényi étrenden élt. Vissza kell térnünk Isten eredeti tanácsához:

„Azután ezt mondta Isten: Íme, nektek adok minden maghozó fűvet az egész föld színén és minden fát, amelyen maghozó gyümölcs van. Az legyen az eledetek. A föld minden vadjának, az ég minden madarának és a földön csúszó-mászó mindenféle állatnak pedig, amelyekben élő lélek van, a zöld fűvetket adom eledelül. És úgy lett.” (1Mózes 1:29-30)

Ízlések és pofonok

Általános tévhit, hogy az ízlésünk jó tanácsadó. Felnőtt korunkra ugyanis reflex-szerűen működő életvezetési szokások alakulnak ki. Csakhogy attól, hogy megszerettünk valamit, az még nem feltétlenül egészséges és biológiailag hasznos szervezetünk számára! Nagymamáról anyára, anyáról lányára szállnak a családi étkezési és életvezetési tradíciók, de

ezek a hagyományok sokszor nem támogatják az egészséget. Tudatos és helyes ismereteken alapuló életmódra van szükségünk, ha tartósan egészségesek szeretnénk maradni.

Az ízlés érdekesen tud alakulni. Gyerekkoromban például nem szerettem a spenótot, a sóskát igen. A zellerkrémlevesel kilométerekre lehetett volna kergetni, és ugyanígy voltam a sárgadinnyével. A mákos bejglit meg

sem kóstoltam, csak a diósat. A fehér-répát, hagymát sem ettem meg levesben. Szüleim azt mondták, hogy a tejtermék egészséges, a hús meg finom: megkóstoltam, elhittem, megettem.

Az ízlés viszont nevelés és tanulás kérdése! Ma már minden természetes növényi étel ízét szeretem, beleértve a spenótot, a zellert, és a sárgadinnyét is. Szabadulva a családom nyújtotta hagyományos vegyes étrendtől, felfedeztem a természetes növényi ételek ízét és gyógyító hatását, majd elnyertem a személyes szabadságot is az egészségemmel együtt.

Gyomorbántalmazás

Nos, első lépésként meg kell értenünk, hogy szervezetünknek nagyon finomra hangolt és bonyolult biokémiai működése van, amihez megfelelő biológiai táplálék szükséges. Teremtő Istenünk már Ádám és Éva számára biztosította a növényi étrendet. Ők az Édenkertben gyümölcssevők voltak. Mennyei Atyánk a gyümölcsök és a gabonafélék mellett a zöldeket és az olajos magokat is alkalmasnak találta táplálásunkra. Természetes ételeket csak természetes nyersanyagokból tudunk készíteni.

A közízlés sajnos mindennapi fogyasztásra alkalmasnak tartja a gyorséttermi ételeket és az élelmiszer-ipari félkész-, ill. készételeket. Ezek, bár ízletesek és fogyaszthatóak lehetnek, de szervezetünk számára egy étel élvezeti értéke nem sokat ér. Lehet, hogy az „ízlésünk” kívánja a hamburgert, de gyomrunk, hasnyál-

mirigyünk, májunk, epénk, vesénk biztosan nem örül, amikor feldolgozza. Belső szerveink szívesebben vennének inkább 2-3 érett banánt, de nem tudnak szólani, hogy figyelmeztessenek. A fejünk irányít.

Egész testünk engedelmes szolgája az agyunknak. Emésztőrendszerünk, belső szerveink engedelmes alattvalóként dolgoznak, akár hosszú évekig is elviselve a legkeményebb mérgeket is. A legtöbb betegség nem Isten büntetése, csak logikus következménye az általunk okozott romlásnak.

Miért? Miért? Miért?

Beszéljünk nyíltan! Tulajdonképpen mi a baj a hússal, a tejtermékekkel, a tojással és a gyorséttermi, ipari ételekkel, cukrászsüteményekkel, valamint a hagyományos, igazi „magyaros” ételekkel? Tömören, egy gond van velük: **nagyon nehezen emészthetőnek és megterhelik, kimerítik a szerveket.** Nemcsak a lábizmaink fáradnak el, ha sokat futunk, vagy erőltetve gyalogolunk. Évek, évtizedek alatt az egész szervezetünk belefárad a folyamatos, nehéz emésztési munkába. Először kimerül, aztán megbetegszik és végül feladja.

Isten meg akar bennünket óvni a betegségektől és a testi-lelki leépüléstől. Ő a növényi étrendet szánta az emberiség táplálására. A növényi alapú étrend fontosságát már a modern táplálkozástudomány is elismeri: egyél sok gyümölcsöt, zöltséget és fogyassz elegendő vizet.

Új kezdet

Az elinduláshoz a következő programot javaslom: Igyunk napi 2-3 liter tiszta vizet, időben egyenletesen elosztva. Aztán állítsunk össze 1-2 főétkezést különféle gyümölcsökből és együnk jóllakásig. Büntetlenül fogyaszthatunk tetszés szerinti mennyiségű gyümölcsöt, akár napi 2-3 kg-ot is, fizikai aktivitástól függően. A gyümölcsök élvezeti foka magas, viszont kalóriatartalmuk kicsi, ezért ideális táplálékok.

A gyümölcsök társai a másik étkezés-kor fogyasztható zöld leveles növények: spenót, sóska, rukola, tyúkhúr, csalánlevél, gyermekláncfű levele stb.; aztán a fejes saláta, jégсалáta, római saláta; zöldpaprika, édes kaliforniai paprika, paradicsom, zöldhagyma, friss zöldfűszerek.

A táplálék-piramis

Amiből tehát napi szinten a legtöbbet kellene fogyasztanunk: **tiszta ivóvíz, friss érett gyümölcs és friss zöld levelek, salátafélék**. Miért? Nagyon alacsony a kalóriatartalmuk, nagy mennyiségű vizet és rostot tartalmaznak, tehát tisztítják, méregtelenítik a szervezetet. Nagy mennyiségű vízben oldott vitamint, ásványi anyagokat, nyomelemeket tartalmaznak, enzimeket, íz- és zamatanyagokat, amelyek fontosak a szervezet finom működéséhez és segítik az emésztési és beépülési folyamatokat.

A következő táplálékcsoporthoz a **zöldségek, gyökerek, káposztafélék**

családja. Sárgarépa, fehérrépa (petrezselyem gyökér), cékla, zeller, karalábé, fejes káposzta, brokkoli, kelbimbó, karfiol, padlizsán stb. Fontos élelmiszerek, kíméletesen párolva, főzve, vagy nyersen fogyaszthatóak. Gazdagok ásványi anyagokban, vitaminokban, kalóriatartalmuk alacsony.

A **burgonya** is idetartozik, nagy keményítőtartalmú, fontos élelmiszer, összetett szénhidrát, mégis könnyen emészthető, ha párolva, héjában sütve, vagy főzve fogyasztjuk. Zsiradékkal együtt nagyon nehezen emészthető, hasonlóan a káposztafélékhez. Kalóriadús, tartalmas étel.

Mértékletesen fogyasszuk a zöldségeket, gyökereket, káposztaféléket és a burgonyát is. A sütőtök és az ízletes édesburgonya szintén ehhez a csoporthoz tartozik, sőt, a zöldbab és zöldborsó is.

A **száraz hüvelyesek** csoportja magas kalóriájú élelmiszerekből áll: **bab, borsó, lencse**. Kalóriatartalmuk a gabonáéval vetekszik, fontos alapanyagai tápláló főzelékeknek, krémeknek. Nagyon mértékletesen fogyasszuk őket, lehetőleg ne burgonyával és gabonafélékkel együtt. Magas szénhidrát- és fehérjetartalmuk miatt aktívan és nehezebben emészthetők, különösen kerülendő zsiradékkal együtt való elkészítésük. Tartalmas, laktató élelmiszerek, különösen ízletesek gyökérzöldségekkel együtt elkészítve.

A **gabonafélék** családja rendkívül népes: a **búza, zab, árpa, rozs, kukorica, rizs** a legismertebbek, de a

hajdina, a köles, és más különleges fajták is ide tartoznak, úgymint a quinoa, amaránt stb. A gabona magas kalóriatartalmú élelmiszer, összetett szénhidrát, csak összehasonlításképpen négy és félszer több kalóriát tartalmaz, mint a burgonya.

Nagyon mértékletesen és jól megrágva fogyasszuk a gabonaféléket, lehetőleg nyers zöld levelekkel, salátafélékkel együtt. Kerülendő a burgonyával és száraz hüvelyesekkel, valamint káposztafélékkel való együtt fogyasztásuk. Különösen problematikus lehet a gabonafélék emésztése zsiradékokkal együtt, illetve a kovászos, vagy élesztővel készült kenyérfélék feldolgozása. Mértékletesen és elég emésztési időt hagyva

együnk gabonaféléket. Este későn, vagy fáradtan ne gabonát együnk, hanem gyümölcsöt vagy zöldségeket, főzelékeket.

Az **olajos magvak** az utolsó csoportunk: mandulafélék, diófélék, mogyorófélék alkotják, de a napraforgómag, fenyőmag is ide tartozik. Magas zsírtartalmú élelmiszerek, iparilag olajat sajtolnak belőlük. Természetes formában fogyasszuk őket és nagyon kis mennyiségben. A dió és mogyorófé-

lék, lenmag, szezám, mák és társaik fontos tápanyagokat tartalmaznak, de nagy zsírtartalmuk miatt 1-2 evőkanálnál többet ne együnk naponta.

A fokozatosság elve

A **változtatni akaróknak** szeretnék néhány egyszerű tanácsot adni. Aki szeretne átállni a növényi alapú étrendre, fokozatosan tegye. A húsféléket, tejtermékeket és a tojást először igyekezzen tiszta forrásból beszerezni és lehetőleg ne ipari készítményeket fogyasszon (természetesen tartott csirkét, halat, biotejterméket és tojást). Ezeket az állati élelmiszereket egyék sok salátával, zöldséggel, de ne burgonyával,

gabonával, hüvelyesekkel, káposztafélékkel.

Igyanak napi 2-3 liter vizet és vízfogyasztásuk maradjon tudatos. Egyenek sok gyümölcsöt éhgyomorra, és az édességeket, süteményeket ne főétkezés után, hanem a gyümölcsök megemésztése után fogyasszák. Legyen kétféle étkezésük: édes vagy sós típusú. Egy étkezésen belül lehetőleg 1-2-féle, azonos táplálékot fogyasszanak, ne többet. ■

Élő Zsolt

Következő témánk: Egyszerű receptek mindenkinek

Szelíd hang, védő kar

Jézus mindenkor velünk van

Az alábbiakban egy elhunyt testvérnőnk tapasztalataiból közlünk néhányat, melyeket lánya osztott meg velünk – ezúton is köszönjük Neki! Bízunk benne, hogy mások is áldást és bátorítást nyernek ezen tapasztalat-gyűjteményből: megéri figyelni az Ő Lelkének halk és szelíd hangjára!

Hívő életem

1918-ban születtem. 12 éves koromban konfirmáltam, és a református tisztelendő Bibliát ajándékozott nekünk e szavakkal: „Olvasgassátok, kedves gyermekek, ebben rejlik örök életetek.” Minden szabadidőmet azzal töltöttem, hogy olvastam. Nevelőapám ellenezte, mert nem akarta, hogy hívő legyek és „elbolondítsanak”. Ezért sokszor titokban, takaró alatt olvastam, meg a pulykák mellett. Egy alkalommal, amikor éppen a pulykák őrzése mellett olvastam a Bibliát, azok beszabadultak a szőlőbe... Apuskától úgy kikaptam emiatt ostorral, hogy púpok lettek a fejemen.

Megismertem Jézus életét. Sok megpróbáltatáson mentem keresztül, hányt-vetett életem volt. Örökbe fogadott gyermek voltam, és 60 év alatt nyolcszor költöztem. Férjem 1960-ban magamra hagyott két kisgyerekekkel, és csak 6 év múlva tért vissza, betegen – egy évvel később pedig meg is halt. Nehéz küzdelmeket éltem át hitem miatt: férjem, a rokonság, és a község lakossága is ellenem volt. Ennek ellenére hitben mind erősebben növeked-

tem. Mindenben megláttam Isten csodálatos jóságát, tapasztaltam gondviselését, segítségét.

Isten megőrzi a Benne bízókat

*„Az ÚR angyala őrt áll az istenfélők mellett, és megszabadítja őket.”
(Zsoltárok 34:8)*

Isten megmentette a kisfiamat

1940-ben történt; Jóska fiam még pólyás volt. A falon egy körtés, felhúzó óra függött, melynek két darab, kilónyi súlyú, láncra függesztett vaskörte volt a felhúzója. Alatta állt a pólyás baba kocsija, abban aludt a pici. Éjjel egy hangra ébredtem, amely hangoosan szólt: „Kelj fel, és vedd el a gyermeket az óra alól!”

Minden gondolkodás nélkül felkeltem és elhúztam onnan a kocsit. Reggelre lezuhantak a vaskörték, mert a láncuk elszakadt. Hálát adtam, hogy a jó Isten elküldte angyalát, és megmentette gyermekemet a haláltól.

Az Úrhoz kiáltottam

1942-ben nagy víz volt a tanyavilágban, az utat is átszakította. Az út kö-

zépén lesüllyedtem; a kocsi aljáig ért a víz. Kétségbeesett helyzetemben az Úrhoz kiáltottam segítségért. Erre egy távolból jövő lovas kocsi gazdája észrevett és kihúzatott.

Kimenekedés nehéz anyagi helyzetből

Igen nehéz anyagi helyzetben voltam, ezért az Úrhoz könyörögtem segítségért. Éjjel, álmomban egy csendes hang azt mondta: „Ne félj, nem nyújtom hosszú napjaidat!” Azt hittem, meghalok, úgyhogy írtam egy búcsúlevelet. Néhány nap múlva azonban tízezer forintot örököltem: két éve elhunyt édesapám szülője került eladásra éppen akkor, azt osztották öt-felére. Így teljesen megszabadultam nehéz helyzetemből.

Szörnyű felhőszakadás

A víz befolyt a kéménynél a lakásba, és a kémény közel volt a ledőléshez. Elmentem mesterért, de ismét nagy eső támadt, és a mester sem jött. József fiam viszont eljött – az Úr Jézus őt küldte – és élete kockáztatásával alátámasztotta a kéményt a szakadó esőben. Érte imádkoztam, hogy rá ne dőljön! Mikor kész lett, boldogan mondtam hálát az Úrnak.

A Lélek figyelmeztetett

Tejért voltam és este 9 órakor jöttem vissza kerékpárral. Egy hang szólt: „Szállj le!” „Ugyan miért szállnék le?” – gondoltam magamban – „hiszen jó a járda.” Már elértem a község szélén lévő házakhoz, ahol a járda egyik fe-

lén sövénykerítés volt, a másik felén pedig mély árok. Mégis leszálltam.

Hirtelen kerékpárost láttam szembejönni, úgyhogy szorosan a sövényhez lapultam. Majdnem nekem hajtott a sötétben! Jól tettem, hogy leszálltam, baj történhetett volna velem.

Elveszett, de megkerült

„Mert azért jött az Emberfia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.” (Lukács 19:10)

Isten Igéjébe vetett hit

1945-ben történt, tanyán laktunk. Szívideggyengességem volt, és egy alkalommal ismét beteg lettem. Anygom szekérrel elvitt az orvoshoz. Hazafelé jövet megálltunk a boltnál és bementünk. Mikor hazaértem, akkor vettem észre, hogy a kézitáskám hiányzik, de már estefelé járt az idő. A táskában 100 Ft volt [akkoriban ez nagy pénznek számított].

Éjjel borzasztó nyugtalanság vett erőt rajtam. Felnyitottam a Bibliát, s ezt olvastam:

„Ne nyugtalankodjék a szívetek, higgyetek Istenben, és higgyetek én-bennem.” (János 14:1)

Három óra tájig nyugodt voltam, bár egy szemet sem aludtam. Ekkor azonban ismét erőt vett rajtam a kízó gyöttelelem. Lelki fájdalmamban sírni kezdtem, majd újból felnyitottam a Szentírást:

„Boldogok vagytok ti, akik most sírtok, mert nevetni fogtok.” (Lukács 6:21b)

Ezt olvastam. Biztos voltam, hogy most már meglesz az elveszett pénz – vagyis a táska.

Reggel elküldtem a férjemet. Először nem akart elmenni, mert esett az eső. Végül megdrótozott egy rossz esernyőt, s elindult gyalog az esőben. A bolt előtt, az út szélén találta meg a táskát. Ott feküdt, ahol a szekérre felültem – és minden benne volt!

Bevitte a boltba, hogy megmutassa a talált táska tartalmát – benne voltak az irataim és a pénz is – nehogy azt gondolja valaki, hogy másét találta meg. A bolt tele volt, és ámulattal nézték, hogy tegnap óta ott hevert egy táska, mégsem vette fel senki. Senki sem vehette fel, mert az Úr angyala őrizte!!! Én végtelenül megörültem, hitem ismét megerősödött az Úr Jézus drága szavaiban, és ezután a szívidegproblémám is igen hamar elmúlt.

Két apró imatapasztalat

Egyik alkalommal a tehenet akartam odébb pányvázni, de a láncot elvesztettem a fűben. Lehetetlennek tűnt, hogy megtaláljam, és időm sem volt

keresgetni. Kértem az Úr Jézust, indítson abba az irányba, ahol megtalálom. Elindultam egy irányba, és egész közel, a fűben meg is találtam. Örömmel adtam hálát az Úrnak.

Egyszer a műfogam – különös módon – elveszett. Mivel igen hiányzott, kértem az Urat, juttassa eszembe, hová lett. Azonnal meglett. Hálát adtam érte Istennek.

Kulcsfontosságú

Baromfinevelde kulcsát vesztettem el, miközben hátulról forgácsot hoztam a fertőtlenítőbe. Fontos lett volna kinyitni, és a ventilátort bekapcsolni, mert kicsi csirkék voltak benn. Kétszer is visszamentem keresni a kulcsot, de teljesen lehetetlen volt megtalálni a magas fűben, ráadásul alkonyodott már.

Kétségbeesetten borultam le, s kértem Jézust, hogy legyen meg a kulcs, mert anélkül nem tudok bemenni. Ismét visszamentem, és lám – ott volt egy pocoktúrás tetején! Azonnal megláttam, s örömmel mondtam hálát az Úrnak. ■

G. Józsefné

Istenünk hatalmas és megilleti Őt dicséretünk és hálánk kegyelmének minden megnyilvánulásaért. Kedves Olvasó, ha van Istennel szerzett tapasztalatod, amely Őt dicsőíti, kérünk, oszd meg velünk is, hogy kölcsönösen épülhessünk egymás hite által. Szerkesztőségünk e-mail címe: info@hitbol.hu

130. zsoltár

Lelkem várja az Urat

1 A mélységből kiáltok hozzád, Uram!

*2 Uram, hallgasd meg szavamat!
Figyeljen füled könyörgő szavamra!*

*3 Ha a bűnöket számon tartod, Uram,
Uram, ki állhat meg előtted?*

4 De nálad van a bocsánat, hogy féljenek téged!

5 Várom az Urat, várja lelkem, és bízom ígéretében.

*6 Lelkem várja az Urat, jobban,
mint az örök a reggelt, az örök a reggelt.*

*7 Bízzál, Izráel, az Úrban, mert az Úrnál van a kegyelem,
és bőséges nála a szabadítás!*

8 Meg is szabadítja Izráelt minden bűnéből.

Hitből hitbe

Folyóiratunk Isten gyermekeinek lelki épülését szolgálja,
míg mindnyájan felnövekedünk Jézus hitének teljességéig.

A kiadásban közreműködtek:

Tartalmi szerkesztők: *Fülöp László, Gégény Rudolf, Sánta János.*

Felelős szerkesztő: *Sánta János.* Borítóterv és lapszerkesztés: *Gégény Lora Mariann.*

Magyar nyelvi lektor: *Barati Lilla.* Logó és grafikák: *Gond Rózsa.*

Nyomtatás: *Gyulai Oszkár.*

Elérhetőségeink a kiadvány hátlapján találhatók.

Kiadványunk teljesen ingyenes, szabadon terjeszthető és másolható. Ha szeretnéd havi rendszerességgel kézhez kapni, iratkozz fel valamelyik elérhetőségünkön:

Telefon: 20/779-47-67

E-mail: **info@hitbol.hu**

További
információért
keresd fel
internetes
oldalunkat:

hitbol.hu

Vagy lépj velünk
kapcsolatba
Facebookon:

 /hitbol.hu